

PIARISTA DIÁK

A MAGYAR PIARISTA DIÁKSZÖVETSÉG LAPJA

70. szám

2010. március

A Magyar Piarista Diákszövetség évi rendes közgyűlése

Tájékoztatásul közöljük, hogy a közgyűlés időpontja 2010. április 17.

Bővebb tájékoztatás a március 15-i Hírlevélben.

Elnöki beszámoló

a 13. oldalon.

A Magyar Piarista Diákszövetség Hírlevele

2009. november 15-én megjelent a Diákszövetség Hírlevele, mely attól kezdve minden hónap

15-én jelenik meg. Elektronikus hozzáférés: <http://hirlevel.mpsz.piarista.hu/hirlevelek>

Mindazoknak, akik a piarista jelenlétet szolgálják, a piaristákhoz tartoznak kegyelem és békesség Atyánktól, Istenünktől!

Kedves Barátaink, Testvéreink!

Talán tudjátok, hogy a Piarista Rend most tartotta Peralta de la Salban, alapító atyánk, Kalazanci Szent József szülőfalujában (Spanyolországban) a 46. egyetemes káptalanját. Erre a legmagasabb szintű, hatévente esedékes rendi összejövetelre a világ minden tájáról érkeztek piaristák,

hogy kiértékeljék a közelmúltat, megtervezzük a jövőt, s megválasszuk a rendi vezető testületet, melynek megbízatása 2015-ig szól.

Az egyetemes káptalan minket választott be a Generális Kongregációba, és ránk bízta a felelősséget, szolgáljuk, kísérjük segítségünk rendünket fejlődésének útján. Mi pedig készségesen és odaadással vállaljuk el ezt a megbízatást. Szolgálatunknak ezekben az első napjaiban mindnyájatokhoz szeretnénk szólni, akik lehetővé teszték, hogy ma is megvalósuljon az a fajta segítségnyújtás, amelyet Kalazanci Szent József kezdett el, és részesei vagytok sok ember életének bontakozásában.

Mindnyájatokhoz fordulunk, akik piarista óvodákban, iskolákban és kollégiumokban dolgoztok, akik plébániáin-

*kon tevékenykedtek, akik a piarista nevelőotthonokban működtek, a piarista megtelepedéseket segítették, s akik bármilyen formában a piarista nevelést és intézményeinket támogatjátok. – Gondolunk rátok, rendtársaink és piarista világi munkatársaink, akik bár különböző életállapotban éltek, mégis közös felelősséget vállalva, s egyre mélyebb egységben végzitek a piarista nevelői és oktatói küldetést. Mindnyájan együttműködtök ebben a közös szolgálatban: tanárok, kollégiumi prefektusok, iskolapszichológusok, osztályfőnökök és hitoktatók, irodai munkatársak és egyéb alkalmazottaink. Mindig öröm tölt el minket, amikor arra gondolunk, hogy közületek nagyon sokat nem pusztán *foglalkozásként* végzitek, hanem *hivatásként* élitek meg, amit teszték. Rádöbbenünk arra, hogy a piarista küldetés mint szerzetesek és világiak közös küldetése nagyon sokak életének és önazonosságának szerves részét képezi. Köszönetet mondunk minden erőfeszítésetekért, odaadásotokért és jó szándékotokért. Mi pedig biztosítunk benneteket elkötelezettségünkről mindenfajta piarista jelenlét mellett: szeretnénk mellétek állni, bátorítani tevékenységeitekben és lehetőségeinkhez mérten támogatni mindazt a jót, amibe belevágtok. Kalazancius atyánkhöz hasonlóan mi is biztatunk benneteket,*

hogy egyre mélyebben köteleződjetek el, törekedjeteK egyre jobban növekedni piarista nevelői hivatásotokban, egyre személyesebben éreztéK magatokat az „igazság munkatársainak”.

Azután minden barátunkhoz, testvérünkhöz és közösséghez fordulunk, mindnyájatokhoz, akik a Piarista Renddel együtt osztoztok a piarista karizmában, küldetésben és lelki-ségben. – A Piarista Testvériségekhez, a különféle piarista csoportokhoz és piarista keresztyén közösségekhez, mindazokhoz, akik személyesen elköteleződtek a piarista karizma mellett, s kapcsolódásokat mint sajátos ajándékot a Piarista Rend hivatalosan is elismeri. Hálát adunk az Úristennek, aki tervekkel, elhatározásokkal, lehetőségekkel teli új fejezetet kezdett írni a Piarista Rend évszázados történelemkönyvébe. Ígérjük, hogy mellettetek fogunk állni, hordozunk benneteket, és arra kérünk titeket, hogy egyre mélyebbre hatoljatok mindabban, amit együtt felfedezünk, növekedjeteK önazonosságotokban, és élveztéK a köztünk megvalósuló testvéri közösség, a kommunikáció gyümölcseit.

Hozzátok is szeretnénk szólni, gyerekek és fiatalok, mindazok, akik iskoláinkba jártok, akik plébániáinkhoz és templomainkhoz tartoztok, vagy nevelőotthonainkban éltek. Most egyelőre nagy szeretettel köszöntünk benneteket, és ígérjük, hogy írunk egy levelet, külön csak nektek, tanáraitokat, nevelőiteket pedig kérjük, hogy juttassák majd el hozzátok.

A Piarista Rend továbbá nagy szeretettel fordul mindnyájatokhoz, akik a piarista jelenlétet éltétek, képviselitek, rendünk és intézményeink emlékét elevenen tartjátok. Gondolunk itt a családokra, akik gyermekeik nevelését iskoláinkra bízák, öregdiákjainkra, valamint mindazokra, akik Kalazancius emlékét olyan helyeken is éberen őrzik, ahol már nem lehetünk jelen. Köszönetet mondunk nektek a belénk vetett bizalomért és szolidáris szeretetünkről biztosítunk benneteket.

Mindnyájatokat nagy szeretettel köszöntünk tehát, és felajánljuk nektek szolgálatunkat, hogy karöltve dolgozhassunk a piarista rend, a piarista közösségek, iskolák és egyéb jelenléti formák növekedésén, hogy azok szerint az értékek szerint tudjunk élni, ame-

lyekre nevelni szeretnénk, s amelyeket Kalazancius atyánk hagyott ránk örökségül és feladatként.

Ölelünk mindnyájatokat, az Úr áldása legyen rajtatok!

Peralta de la Sal, 2009. július 22.

A Piarista Rend Generálisi Kongregációja:

– Mateusz Pindelski, Olaszországért és Közép-Európáért felelős asszisztens,

– Miguel Giráldez, Spanyolországért felelős asszisztens,

– Sergio Fernando Hernández, Amerikáért felelős asszisztens,

– Pierre Diatta, Afrikáért és Ázsiáért felelős asszisztens,

Pedro Aguado, generális atya.

ÚJ EMBER, 2009. OKTÓBER 18.

Kartal József piarista vasmisés

Vasmisését ünnepli Kartal József piarista szerzetes. 1944-ben történt pappá szentelése óta jórészt a Szeged-Csanádi egyházmegye területén látott el lelkipásztori szolgálatot, és ma is Szegeden lakik.

Hatvanöt éves papi szolgálatáért, annak örömeiért és nehézségeiért október 10-én, szombaton 10 órakor Röszkén a Szent Antal-templomban bemutatott szentmisében adott hálát Istennek.

Kartal József 1920. augusztus 5-én született Dunakeszin. Teológiai tanulmányait 1939-44 között Budapesten végezte, ahol 1944. október 15-én szentelték pappá. 1948-ig Szegeden a piarista gimnázium tanára volt. Ásotthalmon, Szeged-Belvárosban, Battonyán, Újkígyóson, Felsőgödön és Gyulán segédlelkészként, 1976-tól pedig 2006-ban történt nyugalomba vonulásáig Röszkén plébánosként szolgálta egyházát és híveit. 1979-től püspöki tanácsos volt, 1982 és 1989 között a püspöki bíróság tagja.

Bemutatjuk az új generálist, Pedro Aguado atyát

Első papi éveit a pamplonai „Kalazancius” iskolában töltötte, tanárként és a lelkipásztori teendők felelőseként dolgozott. 1985-ben kinevezték a bilbaoi növendékház házfőnökévé és a növendékek magiszterévé, e megbízásait tíz éven át végezte. Ebben az időszakban egyetemi diplomát szerzett neveléstudományból, valamint tanárként és lelkipásztorként dolgozott a „Kalazancius” iskolában. Az 1988-as provinciai káptalanon megválasztották lelkipásztorkodásért felelős provinciai asszisztensnek, az 1991-es káptalan pedig újraválasztotta erre a feladatkörre. 1995-ben kinevezték a Baszkföldi Rendtartomány provinciálisának, 1999-ben és 2003-ban pedig újraválasztották erre a tisztségre. Az Emmausz Rendtartomány létrehozása után – P. Antonio Lezaun tartományfőnökségét követően – őt választották meg az új rendtartomány provinciálisának a 2007 januárjában tartott káptalanon. Piaristaként sok éven át ifjúsápasztorációval, lelkipásztori munkatársak képzésével és fiatalok lelkivezetésével foglalkozott. Sokat tett a Piarista Testvériségek felkarolásáért, a világiakkal közösen végzett küldetés előmozdításáért és a hivatásgondozásért.

Az Emmausz Rendtartomány jellegzetességei folytán – ez a rendtartomány ugyanis az amerikai földrészre is jelentősen kiterjed, tagjai közül pedig többen Japánban dolgoznak – és nagyobb előjáróként végzett hosszú szolgálata miatt Pedro Aguado atya alaposan ismeri rendünk helyzetét, konkrét állapotát.

A Kegyes Iskolák Rendjének 46. egyetemes káptalana július 4-én választotta meg a rend általános előjárójává Peralta de la Salban.

Dr. Jelenits István Sch. P. aranymisés

A Diákszövetség Hírlevelének 2009. december 15-i számában foglaltak alapján adtunk hírt a Hírlevélhez nem jutó olvasóinknak a bensőséges ünneplésről.

BESZÁMOLÓ JELENITS ISTVÁN ARANYMISÉJÉRŐL

Jelenits atya 2009. november 29-én vasárnap este 6 órai kezdettel tartotta aranymisését. A tabáni plébániatemplomban adott hálaadásán több százan vettek részt, ott voltak rendtársai, barátai, egykori ismerősei és tisztelői.

XVI. Benedek pápa gratuláló levelében az Úristen áldását kérte Jelenits atya áldozatos munkájára.

Kedves Tanár Úr!

A Sajtóbizottság nevében szívből kívánok jó egészséget és hogy a Tanár Úr lelje még sokáig örömét a keresztény és egyéb tudományok kutatásában, szívéből jövő bölcs tanításaival pedig okítsa a jövő nemzedékét! Sajtóbizottságunk Isten áldását kéri, hogy két kezével még sokáig építhesse a megkezdett katedrális, mindannyiunk és a keresztény magyarság örömére.

*Mikecz Tamás felelős szerkesztő
és a Sajtóbizottság*

Szerkesztőségünk a Magyar Piarista Diákszövetség Hírlevelének (2009. XII. 15.) az aranymisét követően kapott egy kedves hangú e-mailt dr. Szabó András egykori piarista tanítványától. Ebből idézünk részleteket:

40 éve ismerem a Tanár urat, ekkor kezdtem tanulmányaimat a piaristák budapesti gimnáziumában. Mint minden diák, ha új iskolába kerül, az ismerősöktől, az idősebbektől érdeklődik a körülményekről és főleg a tanárokról. Sokakat talán meg fog bántani, amit most írok. A következőket tudtuk meg: a tanárok nagyon jó átlagot képviselnek, minden eddigi általános iskolát, ahonnan érkeztünk, magasán felülmúlunk. Szóval, vannak a tanárok és van a Jelenits, aki egy külön kategória.

A kamaszok nem túl szentimentális népek, minden felnőtt, a tanárokat kivált, nagytővel vizsgálják, hol találhatnak rajtuk valami negatív, ellenszenves dolgot. De Jelenits tanár úron „nem találtunk fogást”. Még a szinte kötelező, egymás közti „beceneve” is csak a nevének rövidítése lehetett: „Jelkó.”

A tanár urat soha nem láttuk ülni. Állva írta be az óravázlatot a naplóba, állva feleltetett, állva írta be értékelését a feleletünkről. Ha nem volt mind a két kezében könyv, akkor takarékos, de kifejező mozdulatokkal gesztikulált, néhány szóból és a kapcsolatokból álló szemléltető rajzot skiccelt a táblára. A dolgozatokra nemcsak érdemjegyet, hanem rövid értékelést is írt, remélve, hogy elolvassuk, és tanulunk belőle. Nem csak a szűken vett tananyagról beszélt, sokszor kerültek szóba más, sokkal fontosabb dolgok

is, soha nem szájbarágós, felületes módon. De egy sima tanóra felépítése is nemegyszer műalkotás számba ment, az ember sajnálja, hogy nem lett filmre véve, megörökíteni az utókornak. A legtöbb diákmiséen ő tartotta a prédikációt. A miséken nem lenne szabad nézni a prédikáló papok különböző tehetségét, azonban az ő beszédei még retorikai példának is kiválóak voltak. De ami a legfontosabb: soha nem láttunk különbséget az elmélet és a gyakorlat között, vagyis amit a tanár úr tanított, azt leginkább saját maga számára érezte és tartotta kötelezőnek.

Ami nekem külön imponált, előfordult, hogy valamelyik diák kérdésére ez a nagytudományú tanár azt mondta, „nem tudom, de utánanézek”. És a következő órán, vagy ritkán később, megérkezett az érthető, eligazító válasz (ekkor még nem volt internet, csak könyvtárban lehetett kutatni).

Senki tanítványát nem hallottam, hogy rossz emléket őrizne róla, még a legmagasabb vezető posztra jutott tanítványok is tisztelettel említik a nevét.

Egyik tanárunkat sem kérték fel annyian, mint őt, hogy legyen az eskető papjuk, temesse ő a szülőket és sajnos már nem egy osztálytársat is, vagy legyen a gyerekünk, unokánk keresztelője. De nem csak a diákjai tiszteletét nyerte el, élvonalbeli művészek bizalmasa, gyóntatója is volt, az idősebb generációból Pilinszky János, a kortársai közül Latinovits Zoltán jut eszembe.

Amikor a szerzetesrendek kiszabadultak a „csak két iskola” fogságából, a piarista rend egy szakmunkásképzőt alapított Gödön. Manapság, amikor már minden diák egyetemi végzettséget szeretne, nem a legjobb tanulók kerülnek ilyen iskolába. A hittant a tanár úr tanította nekik. De nem azért, mert a főnöke erre utasította, ekkor ő volt a „főnök”, a piaristák hazai tartományfőnöke.

A tanár úr nem „modern ember”. Nincs e-mail címe, csak mindig segítőkész embersége. Nincs tudományos fokozata, csak rengeteg tudománya. Ha a középiskolában már nem is tanít, még ma is három főiskolán számítanak rá, a Pázmány Péter Tudományegyetemen, a Sapientia Főiskolán és az Apó Vilmos Főiskolán. Volt életművek gondozója, könyvek szerkesztője. Saját legfontosabb cikkeit öt kötetben adták ki, számtalan előadást, kiállítás-megnyitót, lelkigyakorlatot, triduumot tartott. Nem „modern ember”, de nem ismerem mást, aki ennyire a jövőnek él, mint ő, legyen az diákjainak haladása, életpályája, a piarista iskolák helyzete, lehetőségei, a tanítás alakítása, jobbitása. Nyilatkozta, hogy a tanárt a mindig új diákok segítik abban, hogy figyelmét a jövőre irányítsa.

Nyilatkozataiból ismert, hogy fiatal kora óta készült szerzetes tanárnak. Ettől nem térítette el az

sem, hogy kiderült, képességei alapján lehetne Európa-szerte ismert nyelvész, irodalmár vagy teológus. De nem indult el ezen az úton, pedig akkor lehetett volna professzor, akadémikus, vagy ha egyházi pályán folytatja a tudományos működését, akár püspök is. A tudományban kiemelkedőt az tud elérni, aki beleássa magát egy szűk területre, és ott mindent tud. A tanár úr tudománya sokirányú, ért az irodalomhoz, a nyelvészethez, az esztétikához, a képzőművészethez, a fotóhoz, a filmhez, a bibliai tudományokhoz, a teológiához. Sokfélé tud, és így persze nem tud mindent, tudósi karriert nem futott be. Ez azonban nem volt akadálya, hogy mindenhol, ahová a rendi vezetői állították, alapember ne lett volna. Mindig felkészülten állt a dobogóra, kezdett bele az előadásba. Szerencsénkre már az állami vezetők is értékelték pályáját, Széchenyi-díjat kapott a polgári kormány idején, és volt „Príma” is.

Nem vagyok bizalmas ismerőse a tanár úrnak. Nem tudom, mi a kedvenc étele (van-e egyáltalán), ünnepi ebédhez milyen pohárka bort tölt magának, mi-

lyen zenét hallgat. Ma már bánom, de diákként nem voltam vele bicikli vagy vitorlás túrán (már akkor is a kényelem volt a visszatartó erő), mert a tanár úr évtizedekig vezetett túrákat is a nyári szünetben. De hosszú idő óta, a nyári szünetet kivéve, biztos pont az életemben a hétfő este, amikor a tanár úr Biblia órát tart. Itt is látszik, hogy nem „modern ember”, számára ez az óra 60 perc, nem pedig 45, mert itt már nem diákokról van szó.

A külsőségek alig változtak, a tanár úr mindig áll, kezében a Könyv, kifejezően gesztikulál, a szemüvege egyszerű fémkeretes, csak a haja lett fehér, és a hangja már néha a fáradságról árulkodik. Ha észreveszi, hogy a figyelmünk kicsit lankad, egy tréfás félmondattal vagy egy anekdotával segíti a hallgatóságot a további erőfeszítésre.

Jó pap, jó tanár, igazi ember, ennél több nem férhet egy földi életútba.

Tanár úr, „ad multos annos!”

A Piarista Diák Újság szerkesztősége Isten bőséges áldását kívánja a jubilánsnak további értékes munkájához – Ad multos annos!

Benkő Andor piarista atya temetési miséjére

2009. november 26.

Nem volt kétséges, hogy egyszer itt hagy bennünket. Távozása mégis döbbenetes váratlansággal következett be. Engesztelő szentmise bemutatására készült aznap temetett kedves tanítványáért. Ekkor állt eléje az Úr angyala: „Hűséges szolga, elég volt földi szolgálatodból, jöjj Atyád házába, most egész életedet fogadja Krisztus papi áldozatul...”

A váratlan, hirtelen jött behívó eszünkbe juttatja a költő látomásos sorait:

*„Az Úr Illésként elviszi mind,
Kiket nagyon sújt és szeret:
Tüzes, gyors szíveket ad nekik,
Ezek a tüzes szekerek.” (Ady Endre)*

Amikor hirtelen árvák lettünk, szeretett Bandi bátyánk fentről üzen nekünk Sz. Ágoston búcsúzó szavaival:

„A halál nem jelent semmit, csupán átmenet a másik oldalra.

*Az maradtam, aki vagyok, és te is önmagad vagy.
Akik egymásnak voltunk, azok vagyunk mindörökké.
Meg fogod találni lelkemet és benne egész letisztult
szép, gyöngéd szeretetemet.”*

És most érezzük: Valóban ránk hagyta egész, letisztult, szép, gyöngéd szeretetét.

Ki is volt ő számunkra? Egy nagyhírű, kiváló piarista tanár generáció tagja. Az 1930-as években fölnevelkedett fiatal piaristák egész sora kezdte pályáját nagyszerű felkészültséggel, a magyarság iránti elkötelezettséggel, hiteles pedagógiai érzéssel. Csak néhány nevet említhetünk közülük: Simon Sándor, Papp László, Kovács Mihály, Magyar László, Gál István Budapesten, illetve: Előd István, Kincs Lajos, Helyes László, Medvigy Mihály Veszprémben. Közük tartozott az 1942-ben pályát kezdő Benkő Andor Veszprémben.

Életének első korszaka: a 9 Veszprémben töltött esztendő volt, amelyet szívesen emlegetett „aranyéveinek”. Gyermekien fiatal arcával, dús fekete hajával, fegyelmezett és fegyelmet teremtő alkatával rövidesen megkedveltette magát, igazi tekintélyt szerzett magának. A szülők eleinte összetévesztették a diákokkal a

cserkésztáborban. Tudásával, irányító készségével, atyai szigorával és sugárzó szeretetével ő lett az iskolában a „Benkő úr”. Osztályfőnök, cserkész vezető, lelkiatya (gyónó kamaszok seregével gyóntatószéke körül) egy személyben. Senkit meg nem bántott igényességével, szigorával. Senki nem szólt soha róla egy kevésbé jó, kritizáló szót sem.

Kiegyensúlyozott, harmonikus egyéniségével – kezdő pedagógusként – a gimnázium tanári karának vezető tagjává vált. Egykori diákjai (köztük magam is) hűségesen őrzik azt a sok értéket, amelyet az évek során tőle kaptak. Veszprémi osztályából 10 papnövendék került ki, akikkel papi életük folyamán is ápolta a kapcsolatot.

Az 50 éves találkozóra készült „Veszprémi aranyéveink 1942-1950” című emlékfűzet lapjai gazdagon tanúskodnak tanítványai hálájáról.

Életének második korszaka Kecskeméthez kötődik. 11 évet szolgált a kecskeméti Piarista Gimnázium Konviktusában nevelőtanárként 1951-től 1962-ig. Belőlem, az egykori tanítványból közben piarista tanár lett, és az ő vezetésével kezdtem el 1959-ben a piarista munkát kollégaként, mint az I. osztályosok főprefektusa mellett osztályfőnök-prefektus. Itt Kecskeméten a megszólítása „Prefektus úr”-ra változott. Növendégeit itt is atyai szigorral, támogató szeretettel vette körül. Érett, tapasztalt, bölcs nevelőként nagyszerűen foglalkozott a rá bízottakkal. Szerény, sokszor rideg körülmények között aprólékos gondossággal irányította a diákok életét (emlékkönyveket szerkesztett, szellemi versenyeket szervezett, a szülőkkel foglalkozott, pontosságra, kötelességteljesítésre szoktatott...).

Életének harmadik korszaka a budapesti rendházban telt el. Először promagiszter, majd mint a novíciusok magisztere 1982-ig piarista generációkat vezetett be a kalazanciusi szerzetesi életformába – a maga hiteles, személyes példájával. A magyar piaristaság rendkívüli háláját tolmácsolom innen 20 éves szerzetességre nevelő munkájáért...

Életének negyedik korszaka a nyugalmazás éveire esik. Ennek első szakaszát a bécsi piaristák kíségetésével töltötte 1982-től 1986-ig Bécsben tartózkodva. Később is visszajárt, ha szükség volt szolgálatára, egészen 2007-ig. Hogy mennyire megtalálta a hangot a bécsi hívekkel, azt igazolja arany-, gyémánt-, és vasmiséjének bécsi ünneplése (1992, 2002, 2007). Közvetlen kedvességével, jó német beszédével mindenkinek a szívébe férközött.

A negyedik korszak második szakasza már a Mikszáth téri rendházhoz kötötte. Ekkor lett rendtársainak, tanítványainak, ismerőseinek „Bandi bácsi”-ja. Vállalta a rendi hagyatékok őrzését, a rendi életrajzok megírását, lelkipásztori kíségetést a Kruspér utcai kápolnában, gyóntatást az Iskolanővéreknél. Tájékozott volt az elektronikus média világában: DVD, internet, e-mail stb. Élénken követte a közéleti eseményeket, rendelkezésére állt családoknak (látogatások, esketés, keresztelezés stb). Pontosan igazodott a rendház életritmusához, ugyanakkor szívesen elbeszélgetett a gimnázium világi tanáraival, de a portásokkal és a segítő személyzettel is.

Nyitott személyisége ezekben az években bontakozott ki igazán. Érdeklődéssel fordult az öregdiákokhoz, részt vett érettségi találkozókra, régi cserkészei rajkárácsonyán, piarista rendezvényeken. Szellemi frissességét mindvégig megőrizte. Körülötte áradt a nyugalom, a kiegyensúlyozottság. A bonyolult kérdések megoldásában bölcs lelki vezetőnek bizonyult. Igazi „Isten ajándéka” volt a Rend, az öregdiákok, a tisztelők tábora számára az ő kalazanciusi *pietást* sugárzó élete.

Mindig készen állt az Úr szólítására. Amikor valami programot beszélünk meg vele, mindig hozzátette: „Komám, azt még meg kell élni...” Vállalta az idős korról járó törődöttségét. Öniróniája még a bal eset alakalmával sem hagyta el: „Látjátok, mennyi bajt okoz ez az öregember...”

Benkő Andor tanár úr temetésére

*Oh, Jézusunk, ki embertestet öltve
Istenlelket hoztál az árva Földre
Feléd küldjük most jajduló szavunk:
Hozzad mindig hű társból búcsúzunk.
Az önmagát veszejtő vak világban,
a gyűlölet áradó mocsarában,
mint szálfa, ívelt magasba fel gerince,
lombjai közt a hit sokágú kincse.
Mindig nyitott tenyerén volt a szíve
Nem válogatott, hangosra és szelídre
ártatlanra és bűn fertőzte vadra,
fényesre és gyenge tudatlanra
egyformán hintette bizómosolygását.
Vigaszt kaptál, reményt s a szeretet
várászat*

*Ahol ő járt, virágok bomlanak,
rég vágyott enyhet szűrtek a szavak.
Bármilyen nyelven szólt az üzenet,
gondok súlyát könnyebben viseled.
Atyánk, testvérünk, tisztos példakép
körötte lángot vetett a sötét,
forrás fakadt éltető vizű kút,
útja Jézust követő tiszta út.
Most érezzük a hittel telt erőt,
mire oly szomjas az irányt vesztett Föld
s mit búcsúzóul küld lelke sugára
testamentumként hagy ránk s a világra,
fogadjuk értő s érző tisztelettel
igévé érik, mint emlékes szent jel:
„Isten saját képére alkotott hát így élj!
Minden emberben tiszteld a jelent,
s tiszta erkölccsel építs holnapot!”
Köszönjük Atyánk a tiszta szót
s most kérjük Jézust,
kísérje könnyű úton
imáinkkal övezve a drága búcsúzó!*

2009. november

Bujdosó Ágnes

Néhány héttel 94. születésnapja előtt távozott. Szerette volna megérni, de számolt is a távozás lehetőségével. Halála előtt alig egy hónappal dr. Bózsöny Ferenc, kedves tanítvány a zebegényi nyaralójában búcsúzott a természet szépségétől, amelyet annyira szeretett.

Ebben az órában egy gazdag élet áldásaiért mondunk köszönetet az Úrnak. Ez az élet a „pietásban” vert gyökeret, és Kalazancius karizmájával hozott bő termést. Benkő atya, szeretett Bandi bátyánk a hit és a művelt-

ség erejével kívánta új emberré formálni diákjait, barátait, híveit, ismerőseit. A „pietas” és a „litterae” kettősége a kalazanciusi eszmében valójában egy igazságról szól: *fogadjuk el, kövessük, valósítsuk meg Istennek ránk vonatkozó gondolatát, tervét, azaz szolgáljuk az élet harmonikus növekedését.*

Ezt kaptuk örökségként Benkő Bandi bátyánktól, ezt őrizzük és igyekszünk megvalósítani példája nyomán! Nyugodjék békében!

Elmondta: Borián Tibor

Barsai Jánost díszdoktorrá avatták

A díszdoktorrá avatáshoz vezető serpentinút alapozását János már a Budapesti Piarista Gimnáziumban (1939–47) – kitüntetéses érettségi bizonyítvánnyal dokumentáltan – megkezdte. A mérnöki tudományok magaslatára vezető út építéséhez szükséges ismeretek birtokába pedig a Budapesti Műszaki Egyetemen, a mérnök-közgazdászképzéshez a Közgazdaságtudományi Egyetemen jutott.

A világméretű út megvalósításához nélkülözhetetlen gyakorlati ismeretek és tapasztalatok megszerzése – az orvosi készülékek és a röntgenberendezések tervezésével, gyártásával, majd fejlesztésével – a Magyar Siemens Reiniger művekben kezdődött, és a MEDICOR Röntgen Művekben folytatódott.

A világméretű serpentinúton való közlekedés a München-i MEDICOR kiállítással 1959-ben kezdődött, Kairóban, Torontóban, Columbusban, Ohióban és Floridában folytatódott. Kezdetben mint a MEDICOR cég mérnöke, majd mint „professional engineer” képviselte a céget műszaki igazgató, irodavezető és igazgatói beosztásokban.

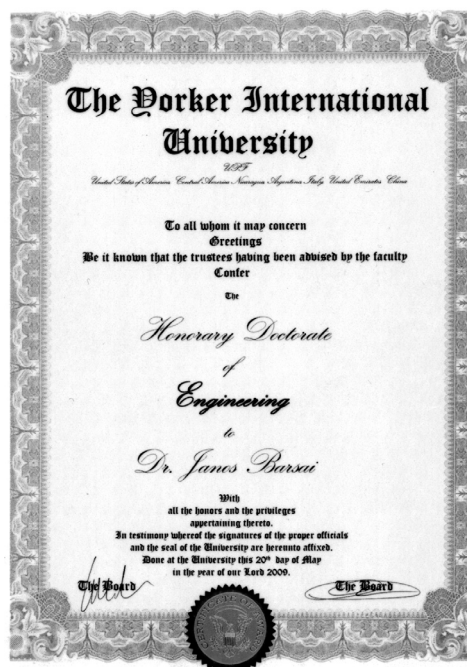
Jánost a világméretű út örvényei sem tudták magukkal ragadni. Magyar maradt.

A Vorker International University (USA) Jánost – mint a világ különböző országaiból kiválogatott 8

szakember egyikét – 2009-ben díszdoktorrá avatta.

Gratulálunk Dr. Barsai Jánosnak, a piarista öregdiák barátunknak!

Dr. Dénes Ferenc

Kedves Barátunk, volt osztálytársunk!

Közeledik a 70. érettségi találkozónk. Terveink szerint a megemlékezést ez év május 8-án (szombat) tartanánk. Erre az ünnepségre szeretettel meghívunk Szegedre a jelenlegi piarista gimnáziumba. Kérjük, hogy részvételi szándékról bennünket értesíteni szíveskedjél, melynek ismeretében részletes programot küldünk.

Szeretettel a szegedi öregdiákok:

*Bózsó József 6720 Szeged, Feketesas u. 11.
Gál György, Török Pál*

Szeged, 2010. január 19.

Kalazanci Szt. József ünnepi miséjén – 2009. augusztus 25-én – a Mikszáth téri kápolnában elhangzott szentbeszéd

A magyar alapítású amerikai provincia egyik extra bevételi forrása az un. „mission call”, magyarul némi körülírással: a hívek figyelmének felhívása a missziókra és az amerikai misszionárius szerzetesrendekre. Lényege az, hogy a kb. 160 észak-amerikai egyházmegye püspökei megengedték, hogy mindegyik missziós rend mindegyik egyházmegyétől kapjon vasárnapot, amikor is minden szentmisén, néha 5-6 szentmisén ismertessék prédikációjukban rendjük missziós munkáját, célkitűzéseit, szent alapítójuk karizmáit. Mivel mi, piaristák nemcsak nevelő, de missziós rend is vagyunk – hiszen iskoláink vannak Japánban, Indiában, Afrikában – így mi is részesülünk ebben az előnyben, mert ilyenkor a szokásos második gyűjtés eredménye teljes egészében annak a missziós rendnek munkáját hivatott segíteni. Magam is többször szerepeltem különböző plébániákon, néha 2000 dollárnál is nagyobb volt a hívek adománya. Az Egyesült Államok Kentucky nevű államában elszegényedett bányászok gyermekei számára nyitottunk egy ingyenes iskolát két piarista tanár vezetésével, melyet ezekből a gyűjtésekből tartunk fenn, kb. 50-55 tanuló számára. Úgy gondoltam, hogy e mai ünnepünkön elmondom – mit szoktam mondani rólunk – piaristákról, akikről legtöbb helyen még sohasem hallottak, és hogyan jellemeztem szent alapítónkat.

Elmondtam, hogy szent alapítónk Kalazanci Szent József, akinek ünnepe augusztus 25-én van, a XVI. század közepén született Spanyolország északi részén, Aragonia nevű tartományában, egyszerű kézműves családból. Korán kitűnt jámborságával és tehetségével, úgyhogy szülei nagy áldozatokkal, de taníttatták, és fiúk a teológia kiváló doktora lett. Mint ilyen ment Rómába, hogy ott valamilyen jövedelmező egyházi javadalmat nyerjen. Sokat imádkozott, látogatta naponta Róma főbb templomait, hogy felismerje Isten akarát papi hivatásában. Gyakran látta Róma szegénynegyedében a Tiberis folyón túl az utcagyerekek rendetlen viselkedését, akik iskolába nem jártak, mert akkoriban ezt csak a gazdagabb szülők engedhették meg maguknak. Sokat töprengett, mit tehetne értük, míg egyszer felvillant lelkében mint egy sugallat, a 9. zsoltár szava: Tibi derelictus est pauper, orphano tu eris adjutor – reád hagyatkozik a szegény, az árvának te leszel gyámola.

Összegyűjtött néhány fiúgyereket, és a Szt. Dorottya templom sekrestyéjében, miután megmosdatta, jobban felöltöztette őket, még a körmüket is kitisztította, tanítani kezdte őket a keresztségére, a főbb imákra, azután az írásra, olvasásra, számolásra. Egyre többen jöttek, a sekrestye kicsinek bizonyult, kibérelt egy házat, és mivel több jó szándékú pap is csatlakozott hozzá, megkezdhetette a rendszeres tanítást. Elképzelhető a szülők öröme, hogy vannak papok, akik az ő példáját követve foglalkoznak gyermekeik tanítá-

sával és nevelésével, és elnevezték őket a „jóságos kegyes atyáknak”, ami latinul „pius”, olaszul „pio”, angolul „pious”, jelen használatban „piarist fathers”-t jelent.

A további fejlődést jelentette, hogy egy szociális ér-zékkel megáldott kardinális is melléje állt, és saját palotáját ajánlotta fel iskolául. Így a pápák is felismerték mozgalma jelentőségét, és felmerült a szerzetesrenddé alakulás gondolata is. Kalazancius megírta a rend konstitúcióját, amit az akkori pápa jóváhagyott. Rendje rohamosan kezdett terjedni, nemcsak az akkori Itáliában és Spanyolországban, hanem Közép- Európában, Magyarországon még a szent életében, aztán Lengyelországban, Ausztriában. Jelenleg a 350 éves múlttal rendelkező piarista rend 32 országban van jelen, és végzi nevelő és missziós munkáját alapítója szellemében.

Kal. Sz. József nevelési elve volt: *hit és tudomány*: mindkettőre szüksége van az emberi léleknek, mint a madárnak a két szárnyára: hit nélkül a tudomány felfuvalkodottá, gőgössé, önzővé tehet, a hit pedig kellő tudomány nélkül elkorcsosulhat, eretnekségbe, babonáságba torkollhat. Mint mondtam, (akkoriban) négy iskolánk és négy plébániánk volt, és bízattam a szülőket, hogy ha gyermekeikben felébredne a vágy a papi pálya felé, említsék meg nekik ezt a lehetőséget is, hogy mint papok és nevelők, szolgálják az ISTEN ORSZÁGÁNAK eljöveteletét.

Megemlítettem, hogy ma is mily fontosnak tartják a szülők gyermekeik ilyen tudásbeli és erkölcsi nevelését, és szívesen adják gyermekeiket iskoláinkba. Egyházunk mindig sürgette a vallásos nevelés szükségét mint a társadalom tartóoszlopát, és ha Rómába mennek, vegyék észre, hogy a Szent PÉTER BAZILIKA kupolájának négy tartóoszlopát négy nagy szentnek szobra díszíti, köztük Kalazanci Szt. Józsefé.

Megemlítettem Kal. Szt. József különös áhítatát a Bold. Sz. Mária iránt. Rendjét róla nevezte el s a Piarista Rendnek címerében Mária monogramja szerepel, alatta görög betűkkel rövidítve: „méter theou” vagyis „Mária Isten anyja”. Összeállított egy nagyon szép imafüzért a Szent Jánosi látomás alapján: nagy jel tűnt fel az égen: egy Asszony, akinek ruhája a nap, lába alatt a hold, feje körül 12 csillagú korona. Ebben felsorolja a Szűzanya 12 kiválóságát a Szentháromság személyeivel kapcsolatban, s ezek között ő már említi Mária szeplőtelen fogantatását, 300 évvel a dogma kihirdetése előtt. Azt állította, hogy ezzel az imával bármit kért Istentől, elnyerte azt. Magam is iparkodok minden nap elmondani. – Csak mint érdekességet említem, hogy az Európai Unió zászlójára vonatkozólag (kék alapon 12 csillag) érdekes magyarázatot adott egy rendtársunk, Varga Zoltán. Tudomása szerint az erre megbízott művésznek első tervét nem fogadták el. Egy új megoldáson töprengve, Brüsszelben

sétálva észrevett egy Mária szobrot, feje körül 12 csillagú koronával. Így kék alapra rátett 12 csillagot, az Uniót megalkotó első 12 államra utalva. Ez a terv tetszett a bizottságban Izraelt képviselő tagoknak is, mert abban zászlójuk színét és Izrael 12 szétszórt törzsét vélték jelképezni. Bennünket, katolikusokat viszont a kék szín Mária színére (lásd Lourdes-i jelenés) és a feje körüli 12 csillagú koronára, a 12 apostolra épült Egyház édesanyjára emlékeztet.

Mi az ő példájának követői jó, ha ezzel az imájával is kérjük nemcsak rendje oktató és nevelő munkájának sikerét, hivatások elnyerését, de mint magyar piaristák hazánk sorsának jobbra fordulását is. A papok évében Vianney Szt. János mellé odaállíthatjuk Kal. Szt. Józsefet is, törekedve szentebb életre mind a papság, mind a hívek részéről. – A Nobel-díj elnyerésével is híressé vált Calcutta-i Teréz Anyának egy New York-i látogatása al-

kalmával köréje sereglő riporterek egyike odakiáltotta: „Teréz Anya magát mindenki szentnek tartja.” Ő elmosolyodott és így válaszolt: „Mindnyájunknak szentté kell lennie.” Igen. Szentnek lenni annyit jelent, mint közel lenni Istenhez, minél közelebb, annál szentebbek leszünk. A Szűzanyát azért hívjuk a legszentebbnek, mert ennél közelebb senki sem jutott Istenhez, mint Ő: Isten megtestesült örök igéjének édesanyja. Nekünk katolikus keresztényeknek az Oltáriszentség csodálatos lehetőséget nyújt ehhez a közeledéshez. Ez a közeledés kölcsönös, ahogy Szent Jakab apostol írja levelében: „Közeledjete Istenhez, és Ő is közeledni fog hozzátok”. Ebben segítsen minket továbbra is Kal. Szt. József közbenjáró imája. Úgy legyen. Amen.

*Dr. Miskolczy Kálmán ny. piarista hittanár
(Devon, Pa. USA)*

Hírek a Romániai Piarista Provinciából

A római rendi központ 2009. április 15-én a Romániai Piarista Rendtartomány ügyeinek intézését, anyagi és szellemi javainak gondozását a magyar piarista rendtartományra bízta. Az ügyek intézésére delegátusi minőségben Urbán József provinciális atya Ruppert József rendtársunkat nevezte ki. A Máramarosszigeti volt piarista Diákok Baráti Köre augusztus 28-án találkozót tartott, amelyre Sárközi Sándor rendtársunkat is meghívták. A találkozó keretében áldották meg azt a síremléket, amelyet az utolsó, ott meghalt piarista tanárnak, Kolla Jánosnak állítottak.

Nagykarolyban, az egykori iskolaépületünkben működő, egyházi vezetésű Kalazanci Szent József iskolában a (magyar nyelvű) gimnáziumi osztályok mellett most már általános iskolai osztályokat is kezdenek indítani. A piarista nővérek ősztől fogva már 18 elhagyott kislányt fogadnak be otthonukba. E munkán kívül sokat segítenek az iskola lelkipásztori munkájában is. Igen hálásak kecskeméti és szegedi is-

koláink segítségével. Judit nővér idén nagykanizsai iskoláink egyik lánycsoportjának tartott lelkigyakorlatot. Schönberger Jenő szatmári püspök komoly segítséget nyújt az iskola működéséhez.

Temesváron ez évben, októberben lesz az új iskolaépület felavatásának századik évfordulója. A visszakapott épületet ötven évre használatra átadtuk az egyházmegyének. Épületünkben jelenleg a Gerhardinum nevű egyházi vezetésű iskola működik négy párhuzamos (magyar-román) gimnáziumi osztállyal. Egy évben a jelentkezők kis létszáma miatt nem tudtak magyar osztályt indítani. Az iskola új igazgatója Jakab Ilona, spirituális Kocsik Zoltán.

Templomunkban csak magyar nyelvű liturgia van, itt van a magyar egyetemi lelkészség székhelye is. A jubileumi ünnepségre az öregdiákok is nagyon készülődnek. A programról majd szeptemberben küldök tájékoztatást.

Ruppert József Sch. P.

FELHÍVÁS

Teleki Pál emlékének tisztelői, az egykori magyar miniszterelnök tragikus halálának évfordulóján, idén is megemlékeznek hazánk XX. századi történelmének egyik legkiválóbb személyiségéről. Az összejövétel helyszíne ismét az államfői rezidencia (Sándor-palota) parkjában levő emléktábla előtt lesz, és április elsején 16 órakor kezdődik. Az emlékbeszédet ez alkalommal dr. Pesty László az MTA ny. tud. főmunkatársa, piarista konfráter fogja mondani. Az a körülmény, hogy Teleki Pál, valamint a piaristák és iskoláik között számos és szoros kapcsolat szövődött, azt sugalmazza, hogy a Magyar Piarista Diákszövetség tagsága mennél nagyobb számban vegyen részt ezen a – gr. Teleki halálának 69. évfordulója alkalmából rendezett – ünnepségen.

Akik az idej megemlékezésén részt ohajtanak venni, március 18-ig 18-20 óra között jelentkezzenek Farkas Zsolt 356-5987 telefonszámán. A Sándor-palota kertje ugyanis zárt terület, ahová csak előzetes bejelentkezés esetén szabad belépni. A résztvevők 15 óra 30 perckor találkoznak a rezidencia előtti gépkocsi parkolónál. Akik a fenti határidőig nem regisztráltatták magukat – amennyiben a létszám korlátozása azt még lehetővé teszi – néhányan a helyszínen, 15 óra 15 és 15 óra 30 perc között azt még pótlólag megtehetik.

Farkas Zsolt

Egy emlékezetes érettségi az államosított pesti Piarista Gimnáziumban

Az V. kerületi állami Ady Endre Gimnáziumban 1950-ben érettségizettek idén veszik át gyémánt Matura lapjukat, s beszélgetnek majd régi emlékeikről. Érdekes lehet az egykori diákok számára a vizsgájukról felvett – s a Budapest főváros levéltárában máig megmaradt – jegyzőkönyvek tartalma. De nemcsak nekik, hanem azoknak is, akik abban a két évben ugyanoda jártunk, s ugyanezek a civiltanáraink voltak nekünk is.

De tanulságos azoknak is, akik a tanári pályán egykor, vagy jelenleg is működnek – elrettentő példaként, ha olvassák az elképesztő tartalmú szövegeket (amiket most *kurzív* szedés jelöl), hogy milyenek is voltak „azok az ötvenes évek”...! Kiérezhető a szövegezésből, milyen érzésekkel és igyekezettel viseltettek az államhatalom által „célszerűen” kiválasztott vizsgálati elnökök, s miket kellett „bizonyítaniuk” tanárainknak is. A Bíráló Bizottság elnöke az igazgató dr. Kovács János lett, a jegyző Madocsai Pál tanár, tagjai a gimnázium szaktanárai.

A „Harmadik Ház” Glöckelsberg épülete (működött: 1762–1913)

Az írásbeli vizsgálatok 1950. május 22-25. között folytak, az A és B osztályban 40, illetve 38 fős létszámmal. Mindkét csoportjuk azonos írásbeli tételeket kapott a modern nyelvek kivételével. Ennek végeztével a szaktanárok beadták javaslataikat az érdemjegyekre és összefoglaló jelentéseiket. Az igazgató ezek alapján megállapította, hogy a vizsgák a hatályos érettségi-utasítás szerint mentek végbe, semmiféle szabálytalanság nem történt. És a dolgozatok javítása során sem merült föl semmiféle gyanú, hogy a jelöltek meg nem engedett segédeszközöket használtak volna, vagy valamilyen visszaélést elkövettek volna.

Az írásbeli vizsgákat követő értekezleten már jelen voltak a kirendelt vizsgálati elnökök is: az A csoportban dr. Forgács Hajnal (tanulmányi felügyelő), a B csoportban Lukács Sándor (a Szent Imre, volt Ciszteri Gimnázium igazgatója).

A felvett jegyzőkönyv megörökítette az A csoport újdonsült elnöknőjének „párthű” gondolatait: „...ezévben más az érettségi vizsgálat, mint az előző években. Még a tavalyitól is eltér, amikor már egy évi államosítás után vizsgáztak a tanulók, de akkor még inkább megvoltak a múlt nevelésének nyomai. A most vizsgázó tanulók már úgy indultak a vizsgálatokra, hogy a jó nevelőmunka eredményei tapasztalhatók. Ez az ifjúság hat évig döntően más irányú nevelést kapott, azért is a nevelők nehezebb helyzetben voltak, mint más iskolában. Ennek az iskolának szociális összetétele tükrözi a múlt kapitalista társadalmi rendszert. Ma már az iskola a nép államának ügyét szolgálja. A dolgozatok is mutatják, hogy a nagyjából polgári családból származó tanulók szüleinek módjában volt külön is taníttatni gyermekeiket. Ezidén már elfoglalták a dolgozók gyermekei az őket megillető helyet a középiskolákban. A kultúrát elzáró falak leomlottak a dolgozók gyermekei előtt, a műveltség monopóliuma megszűnt. A nevelőmunka feladata a dolgozók gyermekeinek nevelése, tanulmányi színvonalának emelése. Ha tanulószoba nem is volt ebben az iskolában, korrepetálás itt is volt, a munkásgyerekekkel külön is foglalkoztak.

Ezt követte a vizsgálati elnökök részletes értékelése.

A magyar dolgozatok közül néhány kimagaslóan jó tartalmilag, stílus szempontjából és világnézetileg egyaránt. Megnyilvánulásuk bizonyára őszinte, és ez mutatja, hogy az ifjúság tudatában van annak, hogyha komoly munkásának kell lennie szocializmust építő hazájának, magáévá kell tennie a marxizmus-leninizmus elméletét. A testület jó munkájának eredménye, hogy ez – úgy látszik – sikerült. A pedagógusokon múlik, hogy a haladó gondolkodás győzzen akkor is, ha a fiú szembekerül az otthonnal. Jóval többen választották a történelmi témát mint az irodalmi; valószínűleg azért, mert az fogta meg őket inkább, vagy talán kevés szovjet regényt olvastak. A kitűnő dolgozatok között kiemelkedik Tomek Antalé, Leboniczky Tiboré, nagyon jó Antall Józsefé és Mráz Józsefé is. (Szaktanárok: Hamza Irén, illetve Rákosi Zoltán.)

A latin dolgozatoknál jobb eredményt lehetett volna várni olyan tanulóknál, akik nyolc évig tanultak latint. Kevés volt a kitűnő, elég sok az elégséges. Néhányan a szöveg értelmének teljes visszaadása mellett gördülékeny, magyaros stílusban fordítanak. (Szaktanár: Madocsai Pál.)

A német és francia nyelvi dolgozatok tételének nagyon időszerű, megfelelő szövege volt. Több jelöltnél látszik, hogy otthon is módjuk volt a modern nyelvet tanulni. Kiemelkedik Mráz dolgozata. Egy jelöltnek kell szóbeli vizsgálatot tennie. Loczka Béla és Nádasdy

Miklós kitűnő minősítésüket megerősíthetik. (Szaktanárok: *dr. Kovács János és dr. Somorlai Gyuláné.*)

A mennyiségtani dolgozat példái nem voltak nehezek. Az eredmény kielégítő. Balikó Ferenc nem készített rajzot, illetve nem aszerint dolgozott. Belányi József egyik példát sem tudta megoldani. Három dolgozat készítőjét is a szóbeli vizsgálaton alaposabban feleltetjük. (Szaktanárok: *Kertész Antal, illetve Welker Ottó.*)

Az elnökök az írásbeli vizsgálatok eredménye alapján megállapítják, hogy egy tanulónak sincs két tárgyból elégtelen érdemjegye, így mindnyájan tehetnek szóbeli vizsgálatot.

A szóbeli vizsgák június 10-én, illetve 14-én kezdődtek meg, amelynek első napján az elnökök néhány biztató és megnyugtató szót intézettek a vizsgázókhoz, hogy adják tudásuk legjavát, és biztosítják őket a bizottság teljes jóindulatáról.

A szóbeli érettségizés után újra összeültek a vizsgálati elnök vezetésével, hogy kiértékeljék az eredményeket, észrevételeket fűzve.

Magyar nyelvből és irodalomból néhány nagyon szép, kiemelkedő felelet hangzott el, voltak ugyan gyengébbek is. Többet várt ugyan, de a szaktanárok nagy nehézségekkel álltak szemben, mert későbbben vették át az osztályokat, s a tankönyv is későn jelent meg. *Több írónak, költőnek még nem történt meg marxi kiértékelése. De ahol igen, ott teljes jóindulattal, szorgalmas önképzéssel, becsületes munkával jó eredményt értek el. Ismerik Révai József munkáját, a szovjet irodalomból is kelendő tájékozottságot mutatnak föl. A feltett kérdésekből azonban sajnálattal állapítja meg, hogy a tanulók nem járnak rendszeresen színházba, moziba, nem olvassák eléggé az irodalmi folyóiratokat. Kíváncsi, hogy a jövőben – különösen a magyar tanárok – hívják föl a tanulókat az e téren mutatkozó hiányok pótlására. Örömmel hallgatta egyeseknek szép, értelmes magyar beszédjét.*

Történelemből a vizsgázók tárgyi tudása kielégítő. *Győri János szaktanár nagyon jó munkát végzett. A világnézetű nevelés különösen fontos az ilyen iskolában, ahol a szociális összetétel és a nevelés iránya közismerten egyoldalú volt. A kitűnő feleletek mutatták, hogy az anyagot teljesen a történelmi materializmus alapján átértékelve tanította, önmagát is nagy mértékben képezte. Néhány felelő egészen kivételes tudást árult el, de a feleletek eredménye közepes, és átlagosan elég felületes a vizsgázók marxista-leninista bázisa. Elfogadja a szaktanár indoklását, hogy a tankönyv csak az utolsó tanítási napon jelent meg, és a tanulók sem végeztek olyan szorgalmas munkát a tanulásban, jegyzetkészítésben (mint például az A osztályban, ahol nagyon jó eredménnyel vizsgáztak).*

Latin nyelvből újra megállapítható, hogy *nyolcévi tanulás után (az A osztályban), ebben a volt papi iskolában jobb eredményt lehetett volna várni.* Természetes, hogy *Madocsai Pál* szaktanár – aki csak az utolsó évben vezette az osztályt – a hiányos nyelvi tudást csak részben tudta javítani. *Elismeréssel állapítja meg, hogy ő a latin írókkal kapcsolatban is módot talált például a Davidov-tervre utalásra; a Tacitus-szövegben olvasott csatornaépítés, hegységjárás leírásával kapcsolatosan, valamint Puskin Emlékművem c. költeményére Horatius Exegi monumentum kezdetű költeményével kapcsolatban.*

A B osztályban általánosan jó eredményt mutattak, főleg nyelvi tudásban, fordításban.

A német és a francia nyelvből ugyan nem volt szóbeli vizsga, de már az írásbeli dolgozatok is mutatták, hogy a szaktanárok jó eredményt értek el. Nyelvtudásuk magas színvonalat tanúsít, *s minden eszközt felhasználtak, hogy a haladó szempontokat érvényesítsék.*

Mennyiségtanból és fizikáról szólva kiemeli *Kertész Antal* kartárs munkáját, aki *teljes mértékben tudatában van a természettudományok fontosságának. A jó feleletek erről tettek tanúságot. A tanulók hat éven át olyan iskolába jártak, ahol a humánus tárgyak voltak előtérben a természettudományok rovására. A szaktanár azonban még így is nagyon meg tudta szeretetni velük ezeket. Ki kell emelni, hogy a dialektikus materializmus világnézetét belevitte szaktárgyai tanításába. Ez minden bizonnyal döntően befolyásolja további magatartásukat, ha a klerikális reakció karmaiba nem kerülnek. Jó eredményt mutattak a feleletek. Bizonyos, hogy szorgalmas, rendszeres, alapos tanári munka van a tanulók tudása mögött. A feleletek a dialektika helyes alkalmazásáról tanúskodnak. A tanár megszerette a tanulókkal a természettudományi tárgyakat. Annál sajnálatosabb fogyatékos az, hogy 2-3 tanuló – akik más tárgyakból nagyon szép eredményt mutatnak, és ideológiailag is fejlettek – kevés érdeklődést mutatnak e tárgyak iránt. Politikailag kellett volna ezeket meggyőzni, felvilágosítani, hogy természettudományos önképzésükre gondot fordítsanak.* A szóbeli vizsgálatok tárgyai között a mennyiségtan és fizika tanítása mutatta a legegzenyesebb, legszebb eredményt.

Ezek után a vizsgálati elnökök megállapították, hogy a tanulók jobb képességűek az átlagnál. Közülük *sok értékes ember kerül ki az iskolából, akikkel érdemes tovább is foglalkozni. Vigyázni kell, hogy a munkásszármasú Márkus Ferenc ne kerüljön a teológiára, mert ő egy eléggé klerikális beállítottságú. Szomorú tény, hogy bizonyos egyenetlenség tapasztalható a tanulók között, ahol az egészen kiemelkedők mellett vannak nagyon gyengék a természettudományok kárára.*

Az iskolában nagy hátrány volt a sok tanárváltás, elsősorban a magyar nyelv és irodalom tanításánál, bár a szaktanár *Rákosi Zoltán* nagyon helyesen az utolsó száz év klasszikus alkotásainak, és különösen a szovjet irodalomnak a megismertetésére helyezte a súlyt; és ez a munkája eredménnyel is járt. *A tanári testület az ifjúság átnevelése terén jelentős munkát végzett, eredményesebbet, mint a hatévi papi nevelésben részesült tanulóknál feltételezni lehetett volna.*

A gimnázium igazgatója végül köszönetet mondott a vizsgálati elnököknek, hogy *példamutató türelemmel, tárgyilagossággal és marxista következetességgel irányították a vizsgálatokat, példát mutatva az igazi, kommunista-hoz méltó munkáról. Az érettségizetteket pedig arra buzdították, hogy a marxi-lenini elveket mindenkor irányítóknak tartva további tanulmányaik során, majd pályájukon legyenek hasznos tagjai, építő munkásai szocialista hazának.*

Szerkesztette: Farkas Zsolt

Végleges otthona van diákszövetségünknek

A pesti Duna-parti Piarista Ház átalakítási munkái a 2009. év nyarán annyira előre haladtak, hogy építési területükbe immár be kellett vonni a mai Sapientia Főiskolához tartozó IV. emeleti irodánk helyiségeit is – tehát költöznünk kellett. Ezen a helyen mintegy három éven át működünk, hiszen megnyitó ünnepségét 2006. november 27-én Kalazanci Szent József patrocíniumára időzítve tartottuk (lásd: PIARISTA DIÁK 60. száma). Köszönetet kell mondani az illetékeseknek, hogy most ugyancsak a Sapientia Főiskola nagyszerű épületében, de annak I. emeletén kaptunk helyet, így az átköltözés könnyen megtörténhetett. Az egykori piarista rendház palotájában, a Váci utcára néző pár üzlethelyiség akkori galériájából (annak emeleti szintjén) alakítottak ki sürgősen három szobát egy rövid folyosóról nyílóan.

December 21-ére hirdették meg a helyiségek felszentelését, megáldását bensőséges karácsonyi ünnepségünkkel egybekötve, amelyet Borián Tibor atya végzett. Ünnepi beszédében először is a diákszövetség immár két évtizedes történetében történt helyváltoztatásokra utalt: a Mikszáth Kálmán téri gimnáziumi épülettől vissza a Duna-partra (ahol az egykori diákszövetség valójában közel kilenc évtizede megkezdte működését). – *Kiderült azonban, hogy „nincs nekünk maradandó szállásunk”, s újra kellett költöznünk, de remélhetőleg most már tovább nem kell mennünk, s itt jöhetünk össze karácsonyvárá, Jézust váró lelkiülettel Advent utolsó hetében* – mondta Borián atya, majd részleteket olvasott föl a három év előtti avatóbeszédekből; Urbán József tartományfőnök atyától: „... azt ünnepeljük, hogy közösségben vagyunk, hogy kapcsolataink tovább élnek, testvéri kapcsolatra törekszünk, családot szeretnénk építeni...” Majd Szücs Ervin volt el-

nökünk beszédéből idézett: „... nagyon becsüljétek és szeressétek ezt a helyet, mindazokat a piaristákat, akik ma is e falak között és majd a jövőendő, helyreállítandó iskola falai között fognak dolgozni. Az Antall József által tréfásan mondott «piarista maffiának» nagyon nagy szere-

Az Antall József-terem felszentelése

Az ünnepi beszédet Borián Tibor atya mondja

Szücs Ervin örökös elnökünk is „velünk” volt

pe kell, hogy legyen az értelmiség «elitképzésében» Nekünk képviselnünk kell azt a tisztességet, azt a becsületet, amelyre a piarista atyák tanítottak bennünket. Kívánom, hogy sok-sok esztendeig használjátok, használjuk ezeket a helyiségeket egészségben, örömben s együttműködésben a piaristák és az ország javára!”

Karácsonyi hangulat...

Urbán József atya írásos üzenetet intézett az egybe-
gyűltekhöz: „... Jézus Krisztusban emberként megjelent,
közöttünk élt az Isten. Kinyilvánította magát egy hús-vér,
időhöz és helyhez kötött ember valóságában. Vajon nem
azt mondja-e nekünk ezzel az Isten, hogy merjük a Hoz-
zá vezető útként tekinteni az emberségünket? Nem arra
bátorít-e, hogy váljunk emberré, igazi emberré mi is, és ta-
lálkozzunk vele az emberi lét megélésében? A karácsony a
legközvetlenebb és teljesíthető feladat elvégzésére ösztönöz
minket.

A feladat pedig az: embernek lenni – nincs ennél ma-
gasztosabb, nincs hasznosabb, nincs célravezetőbb tenni-
valónk. Kívánom, hogy szereteteikkel együtt tapasztalják
meg a mindennapokban ezt a felszabadító, igazi karácso-
nyi örömet.”

Az áldás szavait Borián Tibor mondta: „Urunk Jézus
Krisztus! Alázattal lépjük át ezeknek a helyiségeknek a
küszöbét. Költözzék ide velünk együtt boldogság, isteni ál-
dás, derű s öröm, termékeny szeretet és tartós egészség. Tá-
vozzék e helyről a gonosz lélek ártalma és minden viszály-
kodás, lakjanak itt a békesség angyalai. Dicsőítsd meg
Urunk szent nevedet bennünk, áldd meg mit teszünk,
szenteld meg szolgáló látogatását, mert Te szent és kegyes
vagy, és az is maradsz az Atyával és a Szentlélekkel
mindörökké. Amen!”

A Boldogságos Szűz hálaéneke, a 'Magasztalja lel-
kem az Urat...' elhangzása után az áldás liturgikus
szövegét imádkozta Borián atya, megáldva és a Jor-

Szárnnyal az énekünk...

dán folyóból származó szenteltvízzel meghintve a há-
rom helyiséget.

A 'Dicsőség mennyben az Istennek...' közös elének-
lését követően Oberfrank Ferenc diákszövetségi elnö-
künk szólt, megköszönve Tibor atyának szolgálatát,
amellyel a Rend képviselőjében és a mi képviselő-
tünkben is átadta ezt a kis hajlékot legfőbb Patrónu-
sunk oltalmába, „hogy valamennyien egy kicsit otthon
érezzük magunkat. S nagyon szeretnénk azt, hogy ez mi-
nél több diáktársunknak (...) legyen az otthona szellemi ér-
telemben is, de lelki értelemben mindenképpen. (...) Kérek
mindenkit, hogy továbbra is érezze magát itthon. Köszö-
nöm azoknak, akik sokat tesznek hétről-hétre, hogy mind
otthonosabb legyen ez a hely, s minél többen (...) egy kicsit
otthonunkra, egymásra találjanak. S őszintén remélem,
hogy ez hosszú-hosszú távon is így lesz. S nagyon köszö-
nöm mindenkinek, aki tényleg érdemben, munkával, szere-
tettel tesz azért, hogy ez így legyen. Tibor közvetítésével ez
mindenképpen a legmagasabb támogatást is megkapja,
(...) tartományfőnök úr támogatását továbbra is élvezzük.”

Borián atya javaslatát két helyiségünk névadására
„közfelkiáltással” elfogadtuk: a munkaszoba Antall
József nevét, míg a saroksoba a Kalazancius-terem
nevet viseli.

A Miatyánk és az Üdvözlégy elimádkozását egy
Wass Albert vers követte Kis Zoltán társunk előadá-
sában, befejezésül pedig felcsendült a Gárdonyi Géza
szerzette 'Fel nagy örömré, ma született...', amely szá-
munkra talán az, mint az osztrákoknak a 'Stille
Nacht'...

Lejegyezte és fényképek: Farkas Zsolt

ELNÖKI BESZÁMOLÓ

A RENDKÍVÜLI KÖZGYŰLÉS (2009. OKTÓBER 17.) ÓTA ELTELT IDŐSZAK FONTOSABB ESEMÉNYEIRŐL

Az MPDSZ 2010. évi Közgyűlése várhatóan 2010. április 17-én szombaton délelőtt lesz. A pontos információkat erre vonatkozóan a Diákszövetség honlapján, a hírlevelünkben és minden egyéb rendelkezésre álló információs csatornán fogjuk közzé tenni a márciusi választmányi ülést követően.

2009. október 17-én, szombaton délelőtt 10 órától került sor az MPDSZ Rendkívüli Közgyűlésére, ahol vita után elfogadtuk Szövetségünk új alapszabályát. Az új Alapszabály bírósági bejegyeztetése időközben megtörtént. A Közgyűlés előkészítéséért és lebonyolításáért külön köszönet illeti a Reneszánsz Munkabizottságot, külön is Strommer Pál, Pataki Ervin, Várgedő Tamás, Weinzierl Tamás tagtársakat, minden rendező segítőt. Zamadits Péter ügyvéd urat, bencés öregdiákokat és minden tagtársat, aki írásban és szóban segítette a végül sikeresen elfogadott Alapszabály megszületését. Külön köszönjük Vízahányó Zsolt Igazgató Úr és a budapesti Piarista Gimnázium diákjainak segítségét és türelmét. Tanítási időben adták át a tornatermet, amiért tornaórákat töröltek és maguk rendezték be és vissza a termet.

A Választmányi 2009. december 12-én ült össze és 2010 március 6-án is összeül majd.. Az Elnökség rendszeresen ülésezett, de további informális találkozók is voltak tagjai között. A Reneszánsz Munkabizottság Strommer Pál vezetésével elkészítette az SzMSz tervezetét, amely egyeztetés alatt áll. Végso formájában majd a Választmány fogadja el, várhatóan a tavaszi Közgyűlés előtt. Strommer Pál, Pataki Ervin és Várgedő Tamás vezetésével és többek segítségével intenzív munka folyik a szervezeti működés, a nyilvántartások, a gazdálkodás fejlesztésére, a 2010-es év költségvetésének előkészítésére. Új rendszert dolgoztunk ki a tagozatok működésének támogatására, amit a Választmány elfogadott és 2010-ben már így törekszünk a forrásainkat felhasználni. Egyeztetéseket kell lefolytassunk a tagozatokkal a gyakorlati megvalósítás és néhány elvi kérdés tisztázására (Veszprém, Kecskemét). Minden tevékenységről rendszeresen tájékoztattuk a Választmányt. Az Alapítvánnyal kapcsolatos bírósági bejegyzési módosítások folyamatban vannak illetve megtörténtek. Az Alapítvány kiválóan működik, már lebonyolította ez évi ösztöndíj pályázatát.

A szövetségi adminisztratív munka erősítésére szere ny juttatásért alkalmaztuk Csepely Péter barátunkat. Így a diákszövetségi fogadónapok számát is megtudtuk növelni. Teljes erővel folyik a tagnyilvántartás rendbe tétele. Rövid ideje Harrach Gábor személyében – a Renddel közös – kommunikációs munkatársunk is van. 2009. novemberben Mikecz Tamás

öregdiáktársunk szerkesztésében, Borián Tibor felelős kiadásával, Strommer Pál szervezőmunkájának köszönhetően megindult és azóta havonta megjelenik az elektronikus Piarista Hírlevél, amelyet az emailt nem olvasóknak nyomtatva törekszünk eljuttatni a Tagozatok által kijelölt tudósítók közreműködésével.

2009. november 4-én, szerdán 18 órakor, régi hagyományaink szerint, a Mikszáth Kálmán téri kápolnában szentmisében emlékeztünk elhunyt tanárainkra. 2009. november 7-én, szombaton Borián Tibor és Strommer Pál részt vett a 15. tihanyi Kézfogás rendezvényen, amely a szerzetesi, egyházi iskolák növendékeinek ünnepi találkozója. Ugyanezen a napon volt a Kecskeméti Tagozat hagyományos Vacsorája, amelyen az elnökség részéről Borián Tibor vett részt. Továbbra is rendszeresek a Pilinszky kör összejövetelei a Pilinszky Irodalmi Kávéházban. Vendég volt Győriványi-Ráth György karmester és Lukács László piarista, a 75 éves Vigilia főszerkesztője. 2009. október 29-én az Antall József Baráti Társaság felkérésére Oberfrank Ferenc előadást tartott Antall Józsefről.

2009. november 14-én Oberfrank Ferenc részt vett a tatai tagozat által szervezett Erzsébet napi Vacsorán és Bálon, ahol Oberfrank Pál is fellépett. 2009. november 20-án Várgedő Tamás és Oberfrank Ferenc részt vett a Váci Tagozat hagyományos vacsoráján, ahol rövid műsorral Oberfrank Pál is közreműködött. 2009. november 22-én a Váci Tagozat meghívására Oberfrank Ferenc „Tudomány és hit” címmel előadást tartott a váci Piarosta Gimnáziumban.

2009. november 26-án volt szeretett Tagtársunk, sokunk Tanára, mindannyiunk Bandi Bácsija, Benkő Andor temetése. Az MPDSZ részéről Bózsöny Ferenc és Oberfrank Ferenc búcsúztatta.

2009. november 29-én, advent első vasárnapján, este 18 órakor mutatta be Arany-miséjét Jelenits István piarista atya, pappá szentelésének 50-ik évfordulóján, a Tabáni Plébániatemplomban. Az ezt követő kis agapé során az MPDSZ képviselőjében Oberfrank Ferenc köszöntötte a jubilánst, akinek Mária versét Oberfrank Pál mondta el.

2009. december 11-én Borián Tibor szavaival és koszorúval tisztelegünk Antall József síremlékénél. Vasárnap sor kerül a hagyományos megemlékező Szentmisére is a Mikszáth téri Kápolnában.

A nagysikerű Piarista Jótékonysági Bál 2010. február 6-án volt a Pilinszky Kávéház és Rendezvényteremben. A Diákszövetség segítséget nyújtott a Pia-

rista Rendnek és a budapesti Iskolának a szervezésben és a lebonyolításban.

Folyik a Közgyűlés előkészítése, ahol főtítkárt is kell választanunk. Fehér János jelezte, hogy nem kívánja jelöltetni magát. Ő az újjáalakulás óta hatalmas munkát végzett az MPDSZ-ért és mindenképpen számítunk rá a jövőben is. Ő a fő kezdeményezője éves lelkigyakorlatainknak, amit idén a budapesti Piarista Iskolával közösen, a diákok szüleinek is szervezünk, akik valamennyien meghívót kapnak az Igazgatótól és a Diákszövetség elnökétől. Jelenits István idén is vállalta a lelkigyakorlat vezetését.

Strommer Pál hatalmas munkát végzett a diákszövetségben, de ki kell emelni Borián Tibor, Pataki Ervin, Várgedő Tamás nélkülözhetetlen, egy-egy területen meghatározó hozzájárulását. A hétfői diákszövetségi napok zavartalan, hűséges biztosításáért és a titkársági működésért köszönet illeti Budainé Mártát, Posztoczky Ivánt, a Csapody fivéreket, Kenessey Istvánt, Weeber Tibort, de sokakat másokat is.

Budapest, 2010. február 16-án

dr. Oberfrank Ferenc, elnök

Erdélyi honismereti zárandokút

ÍRTA: DR. SIBALSZKY ZOLTÁN

A PIÁRTOURS idei őszi zárandokútja Erdélybe vezetett 2009. szeptember 14-19. között. A határt Nagyváradnál léptük át. Az első nap délutánján a *Tordai hasadék* nyugati végéhez mentünk, onnan tettünk meg a mintegy két órás gyalogtúrát a hasadék legérdekesebb részén. Felejthetetlen élmény volt.

Szállásunk a már megszokott kis kalotaszegi faluban, *Tordaszentlászlón* volt.

Másnap Kolozsváron át *Dicsőszentmártont*, Kis-Küküllő megye egykori székhelyét érintve, a hegyek között eldugott szász erődtemplomot néztük meg *Berethalomban*. Ez volt 300 éven át a szász evangélikus püspökség székhelye, most a világörökség része, amit meg is érdemel magas fekvésével és hatalmas erődítményével. Innen a szintén eldugott völgy mélyén fekvő Bethlen kastélyt kerestük fel *Keresd* községben. A háborúban lerombolt kastélyt a család visszakarta, és részben már helyreállította. Ezután Brassó felé menet megálltunk a most restaurálás alatt álló *Szászkézdi* erődtemplomnál, majd bementünk a szintén impozáns erődtemplomba *Földvár* községben.

A 2. és 3. éjszakai szállásunk Brassótól keletre lévő Hétfalu egyikében, *Bácsfaluban* volt, ahol szintén régi ismerősökként vártak bennünket finom és bőséges vacsorával és kényelmes ágyakkal.

A szerdai nap Háromszék megye történelmi nevezetességei kerültek sorra. Először immár többször megnéztük a legimpozánsabb szász *prázmári* erődtemplomot, ami szintén a világörökség része. 15 méter magas falaival, előre és lefelé irányuló lőréseivel, gyilokjáró folyosóival bevehetetlen menedéket nyújtott a község lakóinak külső támadás idején. A falakon belül négy szintben elhelyezkedő helyiségekben találtak biztos menedéket ostrom esetén.

Innen a Kárpátok hajlásában lévő *Zágonba* mentünk, ahol a Mikes család kúriáját és Mikes Kelemen emlékmúzeumát néztük meg, majd a szomszédos *Csomakőrösön* Körösi Csoma Sándor emlékháza került sorra.

A következő megállónk *Zabola* községben volt, ahol a nemrég létesített moldvai csángókat bemutató

múzeumot jártuk végig egy lelkes fiatal múzeumvezető ismertetésével.

Ezután következő állomásunk *Kézdiszentlélek* volt, ahol a régi katolikus kerített templom és a mellette fekvő régi temető, a benne lévő – Szent István idejéből való – kis kerek templom volt a látnivaló. Kézdiszentlélektől keletre fekszik az un. „*Székely Szentföld*”, melynek lakói szinte kizárólag buzgó katolikusok.

Kézdivásárhely hangulatos főterén álltunk meg ezután, ahol Gábor Áron szobrán kívül a térről kiágazó un. udverterek a legérdekesebbek. Innen *Csernátonba* mentünk, ahol a Domokos család kúriájában létesített múzeumot és a körülötte lévő, állandóan bővülő skanzen néztük meg. Látogatásunk végén az igazgató, Hassmann Pál mondott hosszú, lelkesítő beszédet, amiből megismerhettük az igazi székely magyar érzést.

Végül Gábor Áron Eresztevény határában lévő sírjánál álltunk meg, és tértünk vissza szállásunkra.

Csütörtöki első állomásunk *Csikszereda* volt. Kállay Emil volt piarista tartományfőnök fogadott, és tájékoztatott bennünket az ottani piarista tevékenységről. Ezután a Makovecz Imre tervezte templomot tekintettük meg, ahol Darvas Kozma József plébános úr több mint egyórás beszéde az erdélyi egyház életével valamint a templomépítés történetével ismertetett meg minket. Magyarsága lelkesítő érzéssel töltött el bennünket.

Sajnos a Mikó várban elhelyezett múzeumba nem tudtunk bemenni, mivel pár nappal előtte felújítás miatt lezárták.

Ezután *Csikkarcfalva* magas fallal és bástyatornyokkal körülvett, dombon álló erődtemplomát néztük meg. Továbbmenve Gyergyószentmiklóson keresztül felmentünk a Gyilkos tó érintésével a *Békásszorosba*. A szoros keleti végéig gyalog sétáltunk, gyönyörködve a csodálatos sziklafalak nyújtotta képekben. Innen visszatérve megtekintettük a Gyilkos-tavat és a közelben lévő, nemrég épült Szent Kristóf kápolnát. Rövid nézelődés után tértünk gyergyóújfalui szállásunkra.

Pénteken Gyergyószentmiklós főterét jártuk be, majd megálltunk *Lázárszárhegyen* az ottani Lázár kastély megtekintésére. A következő megállónk a szomszédos Gyergyóditró volt, melynek 1905-8 között épült hatalmas neogót temploma a Székelyföld két legnagyobb templomának egyike.

Végigutaztunk a Maros-áttörésen, és megálltunk a Szalárd-pataknál, ahol kis gyalogséta keretében gyönyörködtünk a Wass Albert által sokszor leírt tájban és az Árpád Vonal maradványaiban. A Maros-áttörést elhagyva hamarosan Marosvécsre értünk, ahol a vár kertjében felkerestük Kemény János és Wass Albert sírját, megemlékeztünk róluk és az Erdélyi Helikonról. Szászrégenben a katolikus templom kertjé-

ben láttuk a milleneumi 2000-es évben létesített szobrokat: Mikes Kelemen, II. Rákóczi Ferenc, Petőfi mellszobrát, Márton Áron egészalakos szobrát. A plébánia belső termében látható az oda száműzött Wass Albert mellszobor. Innen a Mezőségen át utazva értünk *Tanacs* községbe, amelynek szerény református temploma nagy kincset rejt: szép kazettás mennyezete a máshol látottaktól eltérő kazettákat tartalmaz. Végül *Pusztakamaráson* Sütő András szülőházánál emlékeztünk meg a pár éve meghalt nagy íróról. A házba nem tudtunk bemenni.

Utunk végén ismét Tordaszentlászlón vacsoráztunk, és szálltunk meg a már ismert szállásadóknál. A vendéglőben elfogyasztott vacsorához hangulatos magyar és cigányzene szolgált kísérőül, melynek hatására közös éneklés is kialakult.

Utolsó napunk azzal kezdődött, hogy látogatást tettünk a Kolozsvári Piarista Diákszövetségben, ahol nagy szeretettel fogadtak bennünket. A fogadás és beszélgetés után rövid közös városnézésben vettünk részt. Továbbmenve Körösfőn megszakítottuk utunkat, hogy az ottani útmenti kirakodóvásáron ki-kí beszerzhessen a szükséges vásárfiát.

Nagyváradra érkezve a székesegyházban félórás szép orgonahangversenyt hallgattunk meg. A határátlépés után élményekben gazdagon haladtunk Budapest felé.

Erdélyjárás felsőfokon Piartoursszal, 2010. szeptember 7–11.

Utazás: repülővel Marosvásárhelyig oda-vissza és onnan autóbusszal

Szállás: kétágyas szobákkal, fürdőszoba használattal, félpanziós ellátással

Szükséges felszerelés: túraruha, sportcipő, elem-lámpa

RÉSZLETES PROGRAM

1. nap (kedd): Indulás Ferihegyi repülőtérrel kb. 12 órakor

Látnivalók: Marosvásár, szíveslátás Gernyeszegen. **Szállás és ellátás:** az 1. és 4. napon Gernyeszegen színvonalas szállodában

2. nap (szerda): Szászrégen (Wass Albert szobor kálváriája), **Teke, Harina** (Árpád-kori templom), **Beszterce** (városnézés), **Naszód, Száva-völgye**

Szállás és ellátás: a 2. és 3. napon Felsővisón elegáns szállodaiban

3. nap (csütörtök): Visó-völgye, Máramarossziget (városnézés, Hollósy Simon szülőháza, Márton Áron börtöne), **Szaplonca** (Vidám temető – világörökség), **Izavölgye, Berszána** (kolostoregyüttes – világörökség), **Jód** (a legrégebbi máramarosi fa-templom – világörökség)

4. nap (péntek): Borsai-hágó (1416 m magasan a tenger szintje felett), **Aranyos Beszterce, Moldovahosszúmező, Moldovica** (kívül-belül festett bukovinai erődtemplom – világörökség), **Voronec** (a legszebb bukovinai kívül-belül festett kolostor – világörökség), portyázás **Etelközben, Németvásár, Tölgyesi-szoros, Borszék** (borvíz kóstoló), búcsúest **Gernyeszegen**

5. nap (szombat): Gernyeszeg (Teleki kastély), **Sáromberke** (Teleki kriptá), **Jobbágytelke** (tájmúzeum, nyárádminti népdal és néptánc bemutató, szinte az egész falu részvételével)

Indulás Marosvásárhelyről a Vidombáki repülőtérrel 16 óra táján

Részvételi díj: 210 Euró

Az összeg tartalmazza a vezetés, szállás félpanzióval, repülő- és busz költség, biztosítás, valamint a belépőjegyek költségeit.

Utazásra jelentkezés: 100 Euró előleg befizetésével Csapody Gézánnál a Diákszövetség helyiségében, hétfőnként 15–17 óra között.

A program érvényessége a WizzAir légitársaság jelenlegi árszintjén és menetrendjén alapul. Amennyiben ez változik, program módosítás lehetséges.

A Magyar Piarista Diákszövetség Óévbúcsúztatója

2009. DECEMBER 28.

A hagyományok szerint az Óév utolsó hétfőjén jöttek össze a Diákszövetség budapesti tagjai a Mikszáth téri gimnázium „Lovagtermében” az esztendő búcsúztatására és az új év köszöntésére.

Rövid karácsonyi éneklés után Osváth József tiszteletbeli elnök köszöntötte a megjelenteket Fehér János főtítkárral együtt. Majd Borián Tibor rendi összehívó mondta el hálaadó és jövőbe tekintő gondolatait. Ezekből idézünk néhányat.

• A 2009. év a Diákszövetség 20 éves fennállásának jubileumi éve volt: nagyon gazdag tartalmú, ugyanakkor ellentmondásos is. Az új Elnökség és a Választmány hatalmas munkát végzett a megújítás érdekében.

Erről időről-időre tájékoztatta a tagságot. Ezzel párhuzamosan viszont a tervezett dinamikus fellendülés csak részben következett be: az idősebb és a középkorú réteg mellé kevés fiatalult sikerült mozgósítani a megalakult bizottságoknak. Az elért eredmények mégis hálára késztetnek!

1. Február 24-én emléktáblát avattunk vitéz Szücs Ervin Ürömi utcai lakásának falán – a kerületi Önkormányzattal együtt.

2. Az április 4-i évi rendes közgyűlésünkön jubileumi megemlékezést tartottunk dr. Zlinszky János, első elnökünk köszöntőjével. Ugyanakkor nem sikerült elfogadni a megújított Alapszabályzatunkat.

3. Június 21-én „Sík Sándor Emléktáblát” avattunk a klotildligeti templomnál – a költő születésének 120. évfordulója alkalmával. A délutáni ünnepségen közreműködött a Sík Sándor Kamarakórus.

4. Jó kapcsolatot ápolunk a kecskeméti, a váci és a tatai tagozattal. Rendezvényeinken megjelentek az elnökség tagjai.

5. Az október 17-i rendkívüli közgyűlésen a tagság elfogadta a revideált Alapszabályzatot, ezzel biztosítottuk érvényes működésünket a jövőre.

6. Megújítottuk sajtószolgálatunkat: a Kommunikációs Bizottság évenként 2 alkalommal jelentette meg a „Piarista Diák” újságot, az új Sajtóbizottság pedig novembertől kezdve havonta adja ki a „Piarista Hírlevelet” elektronikus formában, ugyanakkor letölthetően kinyomtatva is az internet lehetőséggel nem rendelkezők számára.

7. A december 12-i Választmányi ülésen a Reneszánsz Bizottság bemutatta az új „Szervezeti és Működési Szabályzatot” megvitatásra. Végleges döntés és az elfogadása jövő februárban várható.

8. Hálával és köszönettel gondolunk vissza a Piartours tavaszi és őszi nagyszerű honismereti-tanulmányi útjaira, amelyek egyúttal „zarándok-utaknak” is tekinthetők, mert minden alkalommal számos templomot, zarándokhelyet is felkerestünk.

9. December 21-én került sor a Diákszövetség új

(remélhetőleg végleges) helyiségének megáldására. A Duna parti épület IV. emeletén eddig használt helyiségeink az iskolai építkezés során átkerültek a megújított gimnáziumhoz. Mi az I. emeleten kaptunk 2 helyiséget és egy előszobát. A megjelentek elfogadták, hogy az egyik dolgozószobát Antall Józsefről, a másik társalgót pedig Kalazanciusról nevezzük el. Köszönet a Piarista Rendnek a szép helyiségekért, a berendezőknek pedig áldozatos munkájukért.

10. A diákszövetségi adminisztráció hatékonyabb végzése: az adatlapok, a tagsági viszonyok tisztázása, a posta feldolgozása érdekében a Tartományfőnökséggel közösen „diákszövetségi adminisztrátori” állást hoztunk létre, amelyet pályázat alapján Csepely Péter, budapesti öregdiák társunk tölt be december 1-jétől.

Fájdalmas órái is voltak az elmúlt esztendőnek:

A december 13-i szentmisén 69 társunk nevét olvastuk fel, akik az elmúlt esztendőben távoztak el – köztük különös kegyelettel említjük Benkő Andor piarista atyát, valamint Dános Ottó és Gubicza László társunkat, munkatársunkat.

Megemlékeztünk betegeinkről is: dr. Salacz Tamás, Marosi József és még számos távollevő betegünkről, imádság elmondásával.

• Az új esztendő várakozását a következő ima érzékelte:

*„Azt nem tudom, mit hoz az új esztendő,
de azt tudom, hogy nekem mit kell belevinnem.
Azt nem tudom, mi lesz, háború-e vagy béke...”*

*De azt tudom, hogy Isten nem rakéta célpontnak,
nem radioaktív sivatagnak teremtette ezt a világot,
nem is temetőnek, hanem az élet kertjének.
És amennyit ebből az életből rám bízott,
azt én elplántálom!*

*S ha a világ sorsa nem is rajtam múlik,
de az igen, hogy az én életemben, családom életében
háború lesz-e vagy béke az új évben...*

*Hogy indulatos mérgemet rakétázom-e
szeretteim és barátiam felé,
– vagy az Urban és az Úrtól
kapott türelmemet és szeretetemet?
Hogy énemmel „sivatagot” teremtek-e magam körül –
vagy életet: Jézussal?*

Mit hoz hát az új esztendő?

*Értem már, Uram!
Számomra ez így hangzik:
Én mit viszek bele az esztendőbe,
hogy megújult-új lehessenek?...”*

Borián Tibor

SZÉCHENYI EMLÉKÉV 2010

Gróf Széchenyi István halálának 150. évfordulója (2010. április 8.) alkalmából létrejött emlékbizottság felhívást tett közzé annak érdekében, hogy méltó módon emlékezhessen a nemzet, az ország, illetve minden magyar a legnagyobb magyarra.

Az emlékbizottság a 2010. évet gróf Széchenyi István emlékének szentelendő időszaknak tekinti. A felhívásban felkér minden Széchenyi-tisztelő személyt, intézményt vagy közösséget, illetve Széchenyi szellemiségében működő műhelyt, csoportot, hogy bővítse a Széchenyi-ismeretet, vegyenek részt előadásokon, szervezzenek megemlékezéseket, népszerűsítsék Széchenyi példáját, emlékezzenek a legnagyobb magyarra. Fontos, hogy vállaljanak ebben kezdeményező szerepet azok a városok és vidékek, melyek gróf Széchenyi István szobrával vagy emlékhelyével rendelkeznek, valamint tegyék ezt különösen azok az intézmények és szervezetek, amelyek Széchenyi nevét viselik!

A gazdasági fellendülés alapja az erkölcsi megújulás. Ezért is tartja fontosnak az emlékbizottság a mai társadalmi és gazdasági helyzetben, hogy ki-ki saját érdekében is fordítson több időt Széchenyi gondolatainak, tevékenységének mélyebben megismerésére. Válságos időkben magunkon segítünk, ha jó példákat választunk, s előbb-utóbb megtérül a fáradság! Széchenyi példája azért fontos, mert jobb döntéseket tudunk hozni a Széchenyi-ismeret birtokában egyéni és közösségi szinten egyaránt.

Az emlékbizottság tagjai is kezdeményeznek és lebonyolítanak sok rendezvényt, de elsősorban koordinálni és népszerűsíteni kívánják a Kárpát-medencei megemlékezések sorát. Ennek érdekében az emlékbizottság fogadja a www.szechenyiemlekbizottsag.hu honlapján vagy postán a kezdeményezéseket, a híreket és a honlapján teszi közzé minden szervezetnek, vagy személynek az emlékévhöz kapcsolódó programját. Ezáltal mindenki tájékozódhat minden fontos eseményről, illetve ide küldhetik megjelentetés céljából észrevételeiket, tapasztalataikat, vállalásaikat, beszámolójukat és további javaslataikat is.

A honlap szerkesztősége rendszeresen hírlevelet küld ki az érdeklődőknek az aktualitásokról azoknak, akik megadják nevüket, e-mail címüket, feliratkoznak a honlapon a hírlevélre, vagy levelet küldenek a szerkeszto@szechenyiemlekbizottsag.hu címre.

Ismerje meg a honlapon felsorakozó programokat!

A „Széchenyi Emlékbizottság 2010” nem az állam által létrehozott szervezetként működik, és már egy éve tevékenykedik. Nem vártak arra, hogy a magyar állam létrehozzon egy emlékbizottságot, megfelelő finansziális háttérrel, ugyanis nem tehető ettől függővé a méltó emlékezés a legnagyobb magyarra. Ki-ki a környezetével összefogva gyakorlatilag maga teremti meg a rendezvények feltételeit.

A Széchenyi Alapítvány – amely az első alapítványok között jött létre 1987-ben, jelmondata „*Magyarország pillanatai drágák*” – tagja az emlékbizottságnak, és befogadja és továbbítja az adományokat, hiszen vannak olyan programok, amelyek aránytalanul nagy terhet jelentenek a civil kezdeményezőknek, illetve a forráshiány miatt függőben vannak. Az anyagi támogatás változatos – az Ön számára is kedvező – formáiról tájékozódhat a honlapunkon. Minden adományt megköszönünk – nagyságától függően – az oklevéltől a Borsos Miklós Széchenyi-plakettig.

Kapcsolódjon Ön is az emlékévhöz!

A kapcsolódásnak több módja és formája lehet kinek-kinek habitusa, képességei vagy tehetsége szerint. Például:

- alakítson ki egyéni belső programot az emlékévhöz kapcsolódóan, olvasson a korról, olvasson Széchenyit
- felhívja környezetének figyelmét az emlékévhöz
- rendszeresen tájékozódjon az emlékévhöz eseményeiről, vegyen részt a megemlékezéseken,
- szervezzen megemlékezést,
- tartson előadásokat a környezetében lévő kapcsolódó értékekről,
- megírja, és közzé teszi a Széchenyi-emlékévhöz kapcsolatos tapasztalatait,
- munkával és pénzzel támogatja a rendezőket, a rendezvényeket,
- tárgyi felajánlásokat tesz vetélkedők, pályázatok győzteseinek, illetve rejtvényfejtők jutalmazására stb.

Mindezeket markánsná teszi az emlékévhöz jelmondata: „*Csak az önnemesítés és Magyarország jóléte legyen a cél, mely bennünket egyesít*”.

És még egy gondolat. Sokan lehetnek olyanok is, akik nem rendelkeznek számítógéppel és/vagy nem tudnak csatlakozni az internethez. Ebben az esetben az a javaslatunk, hogy lehetőség szerint tartsanak kapcsolatot rokonnal, ismerőssel, olyan személlyel, akik rendelkeznek internettel, és tudnak segíteni a kapcsolattartásban.

Postacím: Széchenyi Alapítvány 1534 BKKP Pf. 792.

Telefon: 36-1 214-2453

E-mail: szerkeszto@szechenyiemlekbizottsag.hu

*Buday Miklós, a Széchenyi Alapítvány elnöke,
az emlékbizottság tagja*

Piaristák az engesztelés szolgálatában

Trautwein János és Kanter Károly a hazai Oltáregyletek alapítói

Számos katolikus intézményünk megalapítása a kegyes tanítórend érdeme. A Szent István Társulat eszméjét egy piarista vetette fel s miként később a Katolikus Körök létrejötte egy piarista – Lévay Imre – nevéhez fűződik, éppúgy a magyarországi oltáregyesületek megalapítása is egyik rendtársának, Trautwein Jánosnak érdeme. 2005, mint az eucharisztia éve, különösen aktuálissá teszi, hogy ennek a kiváló piarista szerzetesnek az életét megismerjük.

Trautwein János édesapja Württembergből származott, és kitanulva a pékmesterséget, az akkori kor szokásaihoz híven, világlátás és a szakma még jobb elsajátítása céljából, kezébe vette a vándorbotot. Vándorlásai után Pesten telepedett le és habár evangélikus vallású volt, meggyőződése visszavezette őt a katolikus egyházba.

Trautwein János 1819. október hó 29-én született Budapesten. Egyetlen gyermek volt, de szülei nem kényeztették el őt. Az apa szigorú vallásossága, munkaszeretete, minden nélkülözést távol tudott tartani kis családjától. Egyszerű, de józan elvei gyermekének lelkében korán megfogamzottak. Az apa jól ismerte az életet, sok küzdelem jutott neki osztályrészlül és azért azt óhajtotta, hogy fia edzetten lépjen az életbe. Ápolta szívében a vallásos érzést, hogy bizalommal forduljon Istenhez. A jóindulatú fiú mindenben követte apja akarát és az elemi iskolában oly szép előmenetelt mutatott fel az alapismeretekben, hogy a család örömmel nyitott neki utat a tudományos pályára és a pesti kegyestanítórendi gimnázium első osztályába adta. Bernát, mert világi keresztnéve ez volt, jeles tanárainak vezetése alatt évről évre szép bizonyítványt nyújtott át szüleinek. Amint az évek haladtak, amint gyarapodott ismerete, fejlődött elméje, mind tudatosabbá lett előtte gyermeki szívének homályos vágya. Napról napra tisztábban állott előtte, hogy lelke hajlamainak az a pálya fog leginkább megfelelni, amelyen szeretett tanárait működni látna. Erre a pályára óhajtott lépni és miután a gimnázium alsó osztályait elvégezte, az 1835. évi szeptember hó 12-én 15 éves korában, Trencsénben a kegyes tanítórendbe lépett. A Bernát keresztnévét elhagyva, a János nevet vette fel.

Az újoncnevelő intézetben mind ájtatosabb és mind komolyabb lett. A rendalapító magasztos tanai szerint: lemondás által tökéletesedni, alázatosság által nemesedni, egyszerűség által megtisztulni, küzdelemmel az emberi gyarlóságokon diadalmaskodni, önfeláldozással nevelni, tanítani az emberiséget; ezek lettek eszményeivé és vallásos lelke teljes meggyőződéssel törekedett elérni ezeket az erényeket.

A szerzetesi két próbaév után, Nagy-Károlyban és Kalocsán tette meg az első kísérletet a tanításra. Az 1839/40-ik évben Vácra, Vácról két év múlva Nyitrára ment. Két év eltelte után Szent-Györgyre helyezték. A hároméves teológiai tanfolyam elvégzése után,

Kanter Károly

1844. augusztus hó 2-án áldozópappá szentelték. Teljesült a vágya: szolgálhatott Istennek és használhatott az emberiségnek, és ha valakiről, ő róla bizonyára el lehet mondani, hogy sohasem ingadozott, ha Isten dicsősége emelhet, nem fordult el onnan, ahol használni tudott és kellett.

1852/3-ban Szegeden tanított, ahonnan egy év múlva a pesti főgimnáziumhoz helyezték át, itt 14 évig, mint tanár és 1867/8-tól 20 évig, mint a főgimnázium igazgatója lankadatlan tevékenységével minden körben tiszteletet vívott ki saját nevének. 25 évig működött Trautwein mint tanár és 20 évig, mint igazgató a nevelőtanári pályán és tanítási elveit nem annyira könyvekből, mint inkább a tapasztalásból merítette. Nevelési és tanítási alapelve volt a fegyelem. Tanári pályáján csaknem kizárólag a vallástant s a német nyelvet és irodalmat tanította. Amint neki a vallás öröme, vigasztalása, lelki békéje, egy szóval mindene volt, azzá törekedett tenni az ifjak lelkében is.

Eszméit híven tükrözik saját szavai: „Vallás nélkül olyan az ember, mint a száraz kóró, melyet a szél minden irányban kerget és sehol sem találja magát célnál, bolyong untalan; olyan, mint a hamis érc, fénylik, de értéke nincs. Vallás nélkül nincs nemes szív, nincs részvevő kebel, nincs boldog ember, boldog társadalom; kinek hívó lelke van, azt nem gyötrik agyon az élet bajai, van ahová meneküljön és vigasztalást leljen; a legszerencsétlenebb ember az, kinek hite nincs, mert annak semmije sincs.”

Folytonosan utazott; megszámlálhatatlan összekötetései voltak Ausztriában, Németországban, Svájcban. Utazásai során sok helyen látta az Oltáregyesületek áldásos működését. Bécsben is többször megfordult, és az Oltáriszentségről szóló prédikációival, nagyban hozzájárult a bécsi Oltáregyesület fejlődéséhez. Pestre jövet 1859 augusztusában a szószékről többször célzott arra

a szándékára, hogy az Oltáregyesületeket Magyarországon is meg kell alakítani. Trautwein meg volt győződve, hogy az Oltáriszentség kultuszában nemcsak életünknek, hanem az egyesülés égisze alatt nemzeti életünknek is új lendületet fog adni. Míg ő a szószéken, addig gróf Cziráky Jánosné a családokban készítette az utat az Oltáregyesületek megalapítására. 1859. november 6-a emlékezetes nap a magyar katolicizmus történetében: az ország hercegprímása, Scitovszky János Esztergomban aranymiséjét tartotta. A prímás aranymisét mondott, az Oltáregyesület pedig primiciáját tartotta az Angolkisasszonyok templomában. Ez a nap volt az Oltáregyesület születésnapja.

S az, akinek atlaszi vállain az országos Oltáregyesület gondja emelkedett, szerzetesi szerénységében visszavonultan, ernyedetlen szorgalommal működött tovább. Trautwein nem érezte a kor nehéz terheit, ő csak az eszmének élt, és lelkes buzgalommal dolgozott. Az engesztelés eszméje őt teljesen áthatotta, s azért a formásoknak nem hódolt; ő volt az Oltáregyesület élő okmánytára; legfőbb célja a jótétemény volt, szerénysége mellett nem is gondolt erre, hogy jótéteményeinek okmányait az utókor számára fenntartsa. Ezért van az, hogy nagyrészt a korabeli folyóiratokból, különösen a Religióból és egyházmegyei körlevelekből, a zsinati határozatokból tudunk némileg fényt deríteni az Oltáregyesület kezdeteire.

Nem mulasztott el egy alkalmat sem, amikor az egyesület számára valami jótéteményt eszközölhetett ki. Amily áldásos volt nyilvános működése, olyan volt magánélete is. Magára nem sokat gondolt. Egyszer levelet kapott, melyben arról értesül, hogy Württembergben 70–80 000 márkát örökölt. Odautazott s látván, hogy ottani rokonai szegények, a pénzt nekik ajándékozta. A legegyszerűbb életmód mellett megtakarította filléreit, hogy azokkal a szegényeket segíthesse, s így az életben éppen úgy szerették és tisztelték őt, mint az iskolában tanítványai. Minden nap jöttek hozzá szegények, akik közül sokan azt hitték, hogy ő mint az Oltáregyesület igazgatója a rendelkezésre álló pénzből segíti őket; pedig ilyen alap nem volt, az a sok segítség az ő megtakarított filléreiből került ki. A szegények közül senki sem távozott tőle segítség nélkül; a nyomor könnyeivel jöttek hozzá s a hála könnyeivel hagyták el küszöbét. E sok jót ő mindig csendben, titokban tette.

Lelkének legnemesebb vágya volt az Oltáregyesület, minél magasabbra emelni, minél erősebbé tenni. E célnak szentelte lankadatlan lelkesedését, bámulatos munkaerejét, kitartását s összes tudását. Trautweinnek nagy érdeme, nemcsak az Oltáregyesületek megalapítása volt, hanem az is, hogy az Oltáregyesület fogalmát tisztázta: célul tűzve ki az Oltáriszentség imádatát, és a szegény templomok segélyezését. A két cél egyesítésével elérte, hogy nemcsak a nőket, hanem a férfiakat, sőt amint felhívásában kifejezte, a gyermekeket is az oltár köré akarta gyűjteni és így az Oltáregyesületnek olyan expanzív erőt adott, mely által az tényleg országos egyesületté válhatott.

Áldásos működése közben érte őt el a betegség. 1893. szept. 29-én harmadszori agyvérzés következ-

tében elvesztette beszélőképességét s tehetetlenül feködött ágyában; de keresztényi megnyugvással és jámborsággal tűrte fájdalmait s vette fel az utolsó kenet szentségét. Október 5-én reggel 1/2 4 órakor visszaadta lelkét Teremtőjének. Október 6-án temették őt el nagy részvét mellett. Az Oltáregyesület okt. 26-án reggel nyolc órakor gyászmisét tartott felejtethetetlen emlékü igazgatójának lelki nyugalmáért.

Az Oltáregyesület – Trautwein János érdemeit egy emlékiratban méltatva – meghajtotta zászlóját a kegyes tanítórend előtt, melynek egy fáradhatatlan férfiút, egy korszakalkotó egyéniséget köszönhetett: Úgy a szerzetest, mint az oltáregyesületi igazgatót így jellemzik az emlékirat sorai:

„A boldogult folyton a szentélynek élt, mint az oltár lámpája... szelíden, csendesen!...

A lámpa kialudt! Isten dicsőségéért égve fölemész-tette önmagát!...”

Az Oltáregyesület könnyezve búcsúzott el a drága halottól, ki az örök hazába költözött. A koporsó bezáródott s egy új korszak vette kezdetét az Oltáregyesületek életében. Trautwein halálával az egyesület egy olyan férfiút veszített, ki eleinte nélkülözhetetlennek, pótolhatatlannak látszott; az Oltáregyesület működési tere az egész ország volt, idők folyamán az egyesületnek új szükségletei támadtak, összeköttetései kiterjedtek, úgy hogy az egész egy bonyolult nagy gépezetnek látszott, amelynek kezelése éber figyelmet, önfeláldozást, lelkiismeretességet kívánt. Halála után egy hónapig rendtársa Drajkó Béla vezette az Oltáregyesület ügyeit. Örömmel terjedt el a hír, hogy Trautwein utóda Kanter Károly lett.

(FOLYTATJUK...)

Maturalapok

A Magyar Piarista Diákszövetség, a Piarista Tartományfőnökséggel és a Piarista Iskolákkal közösen a 2009-2010. tanévben is szeretnénk a nevezetes (50, 60, 65, 70 és 75 éves,) érettségi találkozókon résztvevőket, arany-, gyémánt-, vas-, rubin- és platina- Matura-emléklappal köszönteni. Ezért kérjük az érettségi találkozók szervezőit, hogy a következő adatokkal adjanak hírt a találkozóról és emléklap igényükről:

- az érettségi találkozó helye; - az érettségi találkozó időpontja; - az érettségizető iskola megnevezése; - az érettségi éve; - az érettségizők névsora (az érettségi bizonyítványban szereplő névvel), továbbá a találkozó szervezőjének adatai (név, lakcím, telefon, Internet cím).

A Maturalap megrendeléshez Adatlap letölthető a www.diakszov.piar.hu Honlapunkon a Diákszövetség legördülő fülben, a Maturalap megrendelés útján, illetve igényelhető a 06/1 486 44 32-es telefonszámon és személyesen a Diákszövetség irodájában. Az adatszolgáltatási határidő: 2010. április 15.

A Maturalapok előállítási költsége 300 Ft.

A Diákszövetség közleményei

– Lelkigyakorlat március 18., 19., 20. (csütörtök, péntek, szombat) a Mikszáth téri kápolnában 17 óra 30 perckor. A lelkigyakorlatot Jelenits István atya tartja szentmise keretében.

– a Diákszövetség július és augusztus hónapban nyári szabadságot tart. Ügyelet hátrahagyásával hétfői napon 15 és 16 óra között a Szövetség irodájában.

AFORIZMÁK

- Jól csak a szívével lát az ember; ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan. (*Exupéry*)
- Mivel a földön jónak lenni oly nehéz, erényeid elhagynak, mint az ifjúság, de bűneink jönnek, mint a hű kutyák. (*Babits Mihály*)
- A színészet feladata: mulattatva javítani az embereket. (*Molière*)
- Ne azt kérdezd, hogy mit tesz érted az ország, hanem azt, hogy mit tehetsz te a hazáért. (*J.F. Kennedy, az Egyesült Államok volt elnöke*)
- Nem az számít, hogy milyen öreg az ember, hanem az, hogy hogyan öreg? (*Vető József*)
- 20 évesen az érzelem, 30 évesen az ész, 40 évesen a megfontoltság jellemző az emberre. (*Benjamin Franklin*)
- Ha nincs hír, az a jó hír. (*Angol mondás*)
- A boldogság tudománya: szeretni kötelességünket. (*Francia mondás*)

P.I.

Az idei esztendőben is rendelkezünk adónk egy részéről. 1%-át valamelyik egyháznak, másik 1%-át pedig egy szervezetnek vagy alapítványnak ajánlhatjuk fel.

Kedvezményezett:

1%

Magyar Katolikus Egyház
Technikai száma: 0011

Piarista Alapítvány,
Adószáma: 19013598-1-42

Magyar Piarista Diákszövetség
Adószáma: 19013581-1-41

A PIARTOURS 2010. ÉVI TANULMÁNYÚTJAI

1. 2010. május 12–15 közt: **Burgenlandi várak és Mariazell.** Már csak a várólistára lehet jelentkezni.

2. 2010. április 17. szombat. **Egésznapos tanulmányút a szentendrei skanzenbe.** Találkozás 8.18-kor a Batthyány térről induló HÉV-nél, ill. 9.00-kor a szentendrei HÉV végállomáson. Az utazás egyénileg történik, és a belépőjegyet is mindenki maga fizeti.

3. 2010. szeptember 7-11. (kedd-szombat. **5 napos tanulmányút Észak-Erdélybe és a moldvai kolostorokhoz.**)

Utazás: Marosvásárhelyig és onnan vissza repülőgéppel, a közbeeső úton autóbusszal. A részvétel díja 210 Euro. Jelentkezni lehet a hétfői klubnapokon 3-5 óra közt Csapody Gézánál, 100 Euro előleg egyidejű befizetésével. A hátralévő összeget – 110 Euro – augusztus 10-ig kell befizetni. A díj magában foglalja a repülő- és buszutazás költségeit, a félpanziós szállásköltségeket, a biztosítás és a belépőjegyek költségeit.

4. 2010. október 2. szombat. **Egynapos tanulmányút Zalaegerszegrre és környékére.** (Városnézés, múzeum, göcseji skanzen, Túrje és Egervár.) Az út költsége a létszámtól függően 4000 és 5000 Ft között, mely összeget a jelentkezéskor kell befizetni.

Magyar Piarista Diákszövetség Közhasznú szervezet
Adószám: 19013581-1-41 Elnök: Dr. Oberfrank Ferenc 06-20 552 01 89
Számlaszám: OTP Bank: 11708001-20504685
SWIFT kód: (BIC) OTPVHUB
IBAN szám: HU68 1170 8001 2050 4685 0000 0000

Piarista Alapítvány (Alapító: Magyar Piarista Diákszövetség)
Közhasznú szervezet Adószám: 19013598-1-42
Kuratórium elnök: Görbe László (36-20) 478 8888
Számlaszám: ERSTE Bank: 11991102-02103154
SWIFT kód: (BIC) GIBAHUHB
IBAN szám: HU29 1199 1102 0210 3154 0000 0000

Gazdasági ügyek: Pataki Ervin (36-30) 397 2037; 1052 Budapest, Piarista köz 1.; **Levélcím** 1364 Budapest 4. Pf: 220; Telefon/üzenetrögzítő: (36-1) 486 44 32; Internet: <http://www.diakszov.piar.hu>; e-mail cím: diakszov@piar.hu
Hivatalos órák: Budapest, Piarista köz 1. I. emelet alatt minden szerdán 15-17 óra között. (Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola)

Tagdíj: aktív keresők évi 3000 Ft, nyugdíjasoknak, tanulónak és pártoló tagoknak évi 1500 Ft. Külföldiek tagdíja 40 Euro, vagy annak megfelelő más pénznem. **Adományokat** a fenti számlákon köszönettel fogadunk. Név, lakcím, adóazonosító / adószám megadása esetén adókedvezmény igénybeviteléhez igazolást adunk. Befizetés a házi pénztárban a hivatalos órákban, a kiküldött csekkel, vagy banki átutalással a fenti számlákra.

A Piarista Diák következő, 71. száma 2010. szeptember hónapban jelenik meg.

Lapzárta: 2010. augusztus 9., hétfő

Piarista Diák • Kiadja a Magyar Piarista Diákszövetség • Nyilvántartási szám: 163/440/1/2008
Szerkesztette a Sajtóbizottság: Borián Tibor, Farkas Zsolt, Posztoczy Iván • Jelen lapszámunk a Nemzeti Civil Alap támogatásával készült. • Tördelés: Logod Bt. • Nyomda: Innova-Print Kft. • Felelős vezető: Komornik Ferenc